

ÅRGÅNG 126 ■ NUMMER 9 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ SEPTEMBER 2002

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Ljus och sanning, av Simon Dewey. Baksidan: "Hören honom", av Simon Dewey. Båda målningarna med tillstånd av Altus Fine Art i American Fork, Utah.

LILLA STJÄRNANS OMSLAG

Herrens skörd, av Marilee B Campbell. Se "Marken är redan vit till skörd", sidan 4.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: TÅLAMOD, EN HIMMELSK DYGD
PRESIDENT THOMAS S MONSON
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: LÄRA LIVET UT
- 32 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: SÅ KAN VI ÄLSKA OCH STÖDJA ANDRA
"HAN LEVER, MIN FÖRLOSSARE" FRANCISCA CRISTINA VILLAR REY
"VARFÖR ÄR DU SÅ ANNORLUNDA?" JUANA RIVERO DE GONZÁLEZ
JAG HANDLADE I TRO WOLFRE RICARDO GARRIDO
HEMLÄRARNAS SOM VÄGRADE GE UPP DAVID HEAD
- 38 LÅT ELEVEN ARBETA: HUR VI KAN ÖKA ELEVEN MEDVERKAN UNDER
LEKTIONEN JONN D CLAYBAUGH OCH AMBER BARLOW DAHL
- 44 SISTA DAGARS HELIGA PROFETER TALAR OM HUR VI KAN UNDERVISA OM
EVANGELIET
- 48 SÅ KAN DU ANVÄNDA LIAHONA SEPTEMBER 2002

UNGDOMSSIDORNA

- 9 ANSIKTE MOT ANSIKTE KRISTIE MASUMI KING
- 10 "HAN ÄLSKADE DEM IN I DET SISTA" ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND
- 14 MIN VÄN OCH MEDTJÄNARE: LUAN FELIX DA SILVAS EXEMPEL
ÄLDSTE CLAUDIO R M COSTA
- 16 "ENKLA, KLARA SANNINGAR": UNGA MÄN OCH KVINNOR ANVÄNDER
DE SEX RÅDEN
- 22 MIN HEMSKA, FRUKTANSVÄRDA DAG BRENDA WILLIAMS
- 26 ELDORADOS SKATT RICHARD M ROMNEY OCH NESTOR JAVIER PASSE
- 47 VISSTE DU DETTA?

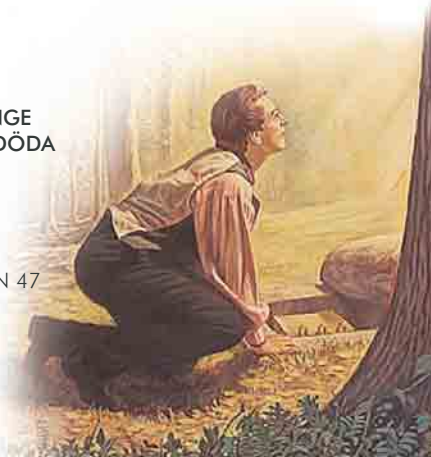
LILLA STJÄRNAN

- 2 KOM, LYSSNA TILL PROFETENS RÖST: ÖPPNA HIMMELENS FÖNSTER
PRESIDENT JAMES E FAUST
- 4 SAMLINGSSTUNDEN: "MARKEN ÄR REDAN VIT TILL SKÖRD"
VICKI F MATSUMORI
- 6 FÖR SMÅ VÄNNER: VAD MISSIONÄRER GÖR
- 8 SANDYS MISSIONÄRSPANSCH CRAIG E MOORE
- 10 VÄNNER EMELLAN: ÄLDSTE ATHOS M AMORIM
- 12 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: DEN RIKE UNGE
MANNEN; JESUS UPPVÄCKER LASARUS FRÅN DE DÖDA

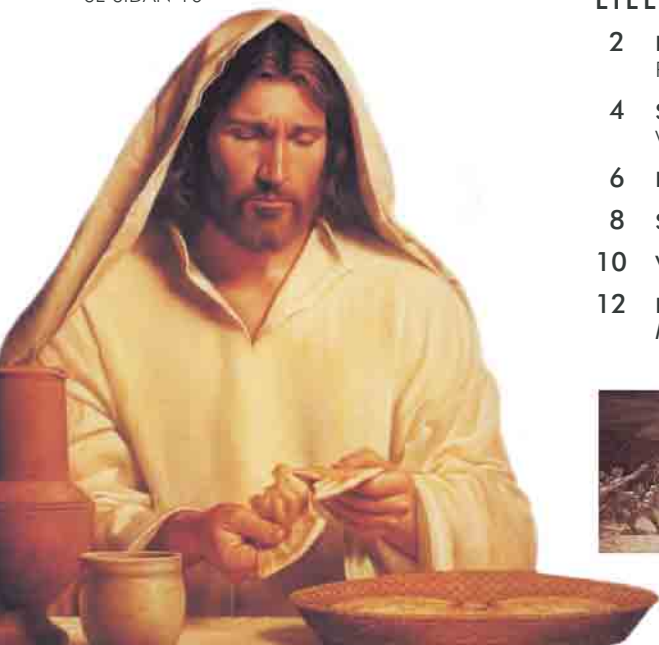

SE SIDAN 2

SE SIDAN 47

SE SIDAN 10

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharrri Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkanytt: Ulf Arne Gierhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Umlandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

September 2002 Vol. 129 No. 9. LIAHONA (USPS
311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published
monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing
offices. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue;
old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

"GÖR VAD ÄR RÄTT"

Vi sjöng "Gör vad är rätt" (*Psalmer*, nr
160) under min dopgudstjänst, och orden
gick direkt till mitt hjärta. Äldste Richard
G Scotts budskap "Gör vad är rätt" i
Liahona mars 2001 (spanska) gjorde också
stort intryck på mig. Jag blir alltid upp-
byggd av att läsa den här tidningen.

Carlos Aníbal Guilarte,

Maracay församling,

Maracay stav i Venezuela

KALLELSER HJÄLPER OSS ATT FULLKOMNAS

När jag blev medlem i kyrkan visste jag
inte vad ett kall i kyrkan var för något. Till
min stora förvåning kallades jag att under-
visa i Unga män. Trots min rädsla tvekade
jag inte. Det var en svår uppgift. Men
genom bön och tro började jag och de unga
männen att lära oss gudomliga principer.
Jag har insett välsignelsen av att ha ett kall
i kyrkan.

Liahona (franska) har hjälpt mig att
stärka min tro. När jag bodde i en by som
evangeliet ännu inte nått ut till hjälpte
Liahona mig att bevara mina dygder. Jag
fick det stöd jag behövde tills jag kunde
återvända till mitt hem. Min tro har växt
tack vare *Liahona*.

Diemo Kalambay,

Gecamines andra församling,

Lubumbashi stav i Demokratiska

Republiken Kongo

DET ÄR HÄRLIGT ATT LÄSA LIAHONA

Evangeliet har varit en del av mitt liv
sedan jag var sex år gammal. *Liahona*
(spanska) fanns alltid i vårt hem. Jag blev
glad varje gång min far fick månadens
nummer, eftersom jag visste att jag också
kunde läsa den. Nu uppfostrar jag mina
egna barn i evangeliet och jag vet att Jesus
Kristus är den enda vägen tillbaka till vår
himmelske Fader.

Nancy Galindo de Pérez,

Windy Ridge (spanska) gren,

Orlando södra stav i Florida

ETT VITNESBÖRD OM JESUS KRISTUS

Det är underbart att ha ett vittnesbörd
om Jesus Kristus. Och det känns ännu
bättre att få dela med sig av det vittnesbör-
det till andra. Jag är tacksam för att jag har
fått ett vittnesbörd om min Frälsare genom
att välja det rätta, läsa Mormons bok och
delta i seminariet. Jag vittnar om att han
lever och att han en dag kommer tillbaka.

Nayanne Frota Pontes,

Sobral's första gren,

Sobral's distrikt, Brasilien

LIAHONA HJÄLPER STUDENTER

Jag älskar att läsa *Liahona* (engelska).
Berättelserna i den är fulla av kärlek, hopp
och mod. Jag känner vår himmelske Faders
och Jesu Kristi kärlek varje gång jag slår
upp tidningen. *Liahona* hjälper mig också i
mitt dagliga liv som student. Den påmin-
ner mig om vad en sista dagars helig borde
göra.

Florence L Ricardo,

Aurora församling,

Burgos stav i Filippinerna

Tålmod

En himmelsk dygd

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

För flera år sedan träffade jag en gammal vän som jag inte sett på länge. Han hälsade mig med orden: "Hur lever livet med dig då?" Jag minns inte exakt vad jag svarade, men hans tankeväckande fråga fick mig att begrunda mina många välsignelser och min tacksamhet för livet självt och förmånen och möjligheten att tjäna.

Ibland kan samma fråga frambringa ett oväntat svar. För några år sedan deltog jag i en stavskonferens i Texas. Jag möttes på flygplatsen av stavspresidenten, och i bilen på väg till stavscentret sade jag: "Nå, hur går det för dig?"

Han svarade: "Jag önskar du ställt den frågan för en vecka sedan, för den här veckan har varit ganska händelserik. I fredags blev jag uppsagd från arbetet, i morse konstaterades det att min fru har luftrörskatarr och i eftermiddags blev familjens hund påkörd och dödad av en bil. Förutom det är väl allt bra."

UTÖVA TÅLAMODETS DYGD

Livet är fullt av svårigheter, en del små och andra av allvarigare natur. Det verkar finnas övernog med prövningar

för alla och envar. Vårt problem är att vi ofta väntar oss ögonblickliga lösningar på dessa svårigheter och glömer inte så sällan att vi behöver den himmelska dygden tålmod.

De råd vi fick som unga är tillämpliga än i dag och bör beaktas. "Ta det lugnt!", "Sakta i backarna!", "Lugna ner dej!", "Ha inte så bråttom!", "Följ reglerna!" och "Var försiktig!" är mer än slitna uttryck. De utgör allvarliga råd och det är erfarenhet och vishet som talar.

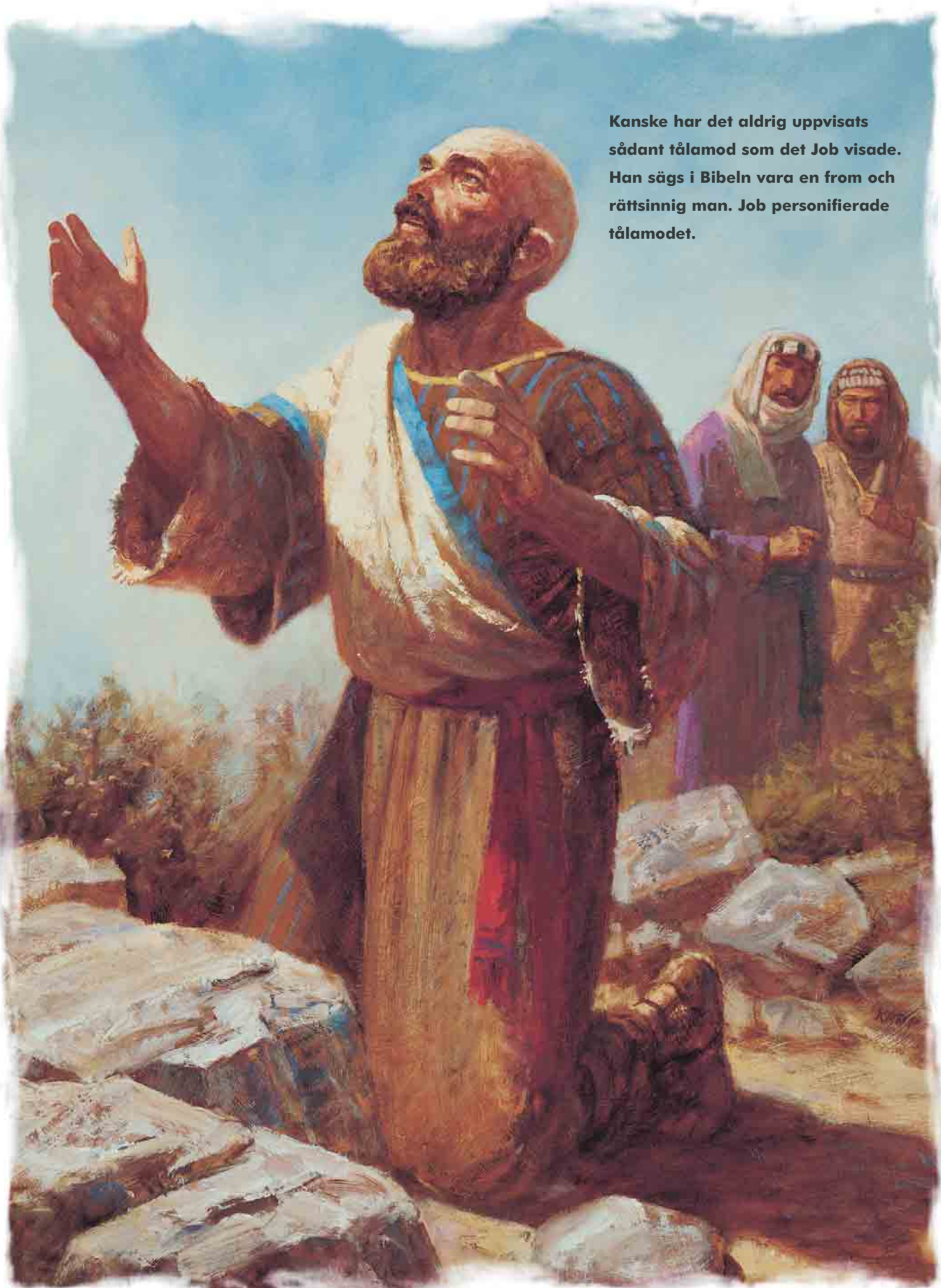
En bil full med ungdomar i vansinnesfart på väg nerför en farlig bergsväg, kan plötsligt tappa kontrollen. Bilen med sin dyrbara last kan börja sladda och fara utför stupet. Ofta kan resultatet bli bestående invaliditet, kanske en för tidig död och stor sorg bland nära och kära. Ögonblick av upprymdhet kan förbytas i livslång ånger.

Ack, dyrbara ungdom, ge livet en chans. Utöva tålmodets dygd.

VISA TÅLAMOD UNDER MOTGÅNGAR

Vid sjukdom med dess smärta behövs tålmod. Om den enda fullkomliga människa som någonsin levte — Jesus från Nasaret — måste utstå stort lidande, hur kan

Kanske har det aldrig uppvisats sådant tålamod som det Job visade. Han sägs i Bibeln vara en from och rättsinnig man. Job personifierade tålamodet.

vi, som är långt ifrån fullkomliga, vänta oss att slippa sådana svårigheter?

Vem kan räkna den väldiga skaran av ensamma, gamla, hjälplösa — de som känner sig förbigångna av allt spännande i livet när det obevekligen går vidare och sedan försvinner ur sikte för dem som begrundar och undrar och som ibland frågar sig varför de blir lämnade ensamma med sina tankar. Tålamod kan vara en nyttig följeslagare i sådana svåra tider.

Ibland besöker jag vårdhem, där kan man finna tålamod. Under en söndagsgudstjänst på ett sådant sjukhem lade jag märke till en ung flicka som skulle spela fiol till tröst för de församlade. Hon berättade för mig att hon var nervös och hoppades att hon skulle kunna göra sitt bästa. Medan hon spelade utropade någon: "Åh, så söt du är och så vackert du spelar!" Tonerna från stråken över de spända strängarna och den unga flickans graciösa fingerrörelser tycktes inspireras av den spontana kommentaren. Hon spelade underbart.

Efteråt gratulerade jag henne och hennes begåvade ackompanjator. De svarade: "Vi kom för att glädja de svaga, sjuka och gamla. Vår rädsla försvann medan vi spelade. Vi glömde våra egna omsorger och bekymmer. Vi kanske glädde dem, men de inspirerade verkligen oss."

Ibland är det ombytta roller. En kär och omtyckt ung vän, Wendy Bennion från Salt Lake City, var ett sådant exempel. För nästan sju år sedan lämnade hon stillsamt jordelivet och återvände "till Gud, som gav [henne] liv".¹ Hon hade i över fem långa år kämpat mot cancer. Alltid gladlynt, ständigt hjälpsam, aldrig svag i tron drog hon

andra till sig som en magnet drar till sig järnfilspån. Medan Wendy var sjuk och hade mycket ont fick hon besök av en väninna som var deprimerad över sin egen situation. Nancy, Wendys mor, visste att Wendy hade mycket svåra smärtor och tyckte att väninnan kanske stannade för länge. När väninnan gått frågade hon Wendy varför hon låtit henne stanna så länge när hon hade så ont. Wendy svarade: "Det jag gjorde för henne var mycket viktigare än den smärta jag själv kände. Om jag kan hjälpa henne, är det värt smärtan."

Frälsaren gav sitt dyrbara liv för att graven skulle berövas sin seger, att döden skulle förlora sin udd.

FRÄLSARENS TÅLAMOD

Wendys inställning påminner om Honom som bar världens sorger, som tålmotigt led intensiv smärta och besvikelse, men som, med stillsamma steg på sandklädda fötter, gick förbi en man som var blind från födseln och gav honom förmågan att se. Han gick fram till den sörjande änkan i Nain och uppväckte hennes son från de döda. Han kämpade sig uppför Golgatas branta sluttning, bärande

sitt eget grymma kors, utan att påverkas av de ständiga glåpord och det hån som åtföljde vartenda steg. För han hade en gudomlig mission att uppfylla. På ett mycket påtagligt sätt tröstar och hjälper han oss alla med sina lärdomar. Han ger oss glädje och inspirerar till godhet. Han gav sitt dyrbara liv för att graven skulle berövas sin seger, att döden skulle förlora sin udd, att evigt liv skulle bli vår gåva.

Nedtagen från korset, begravd i en lånad grav uppstod denne smärtornas man, förtrogen med lidande, på den tredje dagens morgon. Hans uppståndelse upptäcktes av Maria och den andra Maria när de närmade sig graven. Den väldiga sten som stängt ingången hade rullats bort.

Hans uppståndelse upptäcktes av Maria och den andra Maria när de närmade sig graven. Så kom frågan från två änglar: "Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått."

Så kom frågan från de två änglar som stod där i skinande kläder: "Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått."²

Paulus förkunnade för hebréerna: "När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss."³

ANDRA EXEMPEL PÅ TÅLAMOD

Kanske har det aldrig uppvisats sådant tålamod som det Job visade. Han sägs i Bibeln vara en from och rätt-sinnig man som fruktade Gud och undvek det onda.⁴ Han var välsignad med välstånd och stora rikedomar. Herren tillät Satan att försöka fresta Job. Hur djupt var inte Jobs elände, hur fruktansvärd hans förlust, hur plågsamt hans liv. Han uppmanades av sin hustru att förbanna Gud och dö. Hans senare svar vittnade om hans

tro: "Jag vet att min Återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet. När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud."⁵ Vilken tro, vilket mod, vilken tillit! Job förlorade det han ägde — alltsammans. Job förlorade sin hälsa — helt och hållet. Job hedrade det förtroende han visats. Job personifierade tålamodet.

En annan som uppvisade tålamodets dygd var profeten Joseph Smith. Efter den himmelska upplevelsen i det som kallas den heliga lunden, där Fadern och Sonen visade sig för honom, tillsades han att vänta. Till sist, sedan Joseph lidit tre års smälek för sin tro, visade sig ängeln Moroni för honom. Därefter krävdes ytterligare väntan och tålamod. Låt oss minnas Jesajas ord: "Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger HERREN. Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar."⁶

FRÄLSARENS INBJUDAN

Idag, med vår brådska och vårt hektiska liv, borde vi gå tillbaka till en gången tid och dess lärdomar om hur vi bör korsa en farlig gata. "Stanna upp, se och lyssna" löd varningsorden. Kan vi tillämpa dem nu? Stanna upp på vägen mot förgörelse. Se uppåt efter himmelsk hjälp. Lyssna på hans inbjudan: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila."⁷

Han ska lära oss sanningen i den vackra versen:

*Livet är verkligt, livet är stort!
Graven är ej dess slutliga port.
Av jord är du kommen, jord skall
du bli,
ord som gäller kroppen, själen
är fri.⁸*

Vi får lära oss att var och en av oss är dyrbar för vår äldre Broder, ja, Herren Jesus Kristus. Han älskar oss verkligen.

Hans liv är ett fullkomligt exempel på en människa som ansattes av sorger och besvikelser, men som ändå var ett föredöme i fråga om att glömma sig själv och tjäna andra. Versen från barndomen ekar i mitt minne:

*Jesus mig älskar,
Jesus mig älskar,
Jesus mig älskar
är Bibelns glada ord.⁹*

Det är också Mormons boks ord, och Läran och förbundens och Den kostbara pärlans ord. Låt skrifterna bli din ledstjärna, så kommer du aldrig att uppleva att du är på väg mot ingenstans.

I dag är en del utan arbete, utan pengar och utan

självförtroende. Hungern plågar dem, modlösheten följer i deras spår. Men hjälpen finns — ja, mat åt de hungriga, kläder åt de nakna och husrum åt de hemlösa.

Tusentals ton fraktas från våra förrådshus varje vecka — mat, kläder, medicinsk utrustning och förnödenheter till jordens avlägsna hörn, och till tomma skåp och behövande människor på närmare håll.

Jag inspireras av den hängivenhet som får upptagna och begåvade tandläkare och läkare att regelbundet lämna sin praktik och donera sitt arbete till dem som behöver sådan hjälp. De reser till fjärran platser för att

operera kluvna gommar, rätta till missbildningar och återställa invaliderade kroppar — allt av kärlek till Guds barn. De plågade som tålmodigt väntat på sådan hjälp väl-signas av dessa "förklädda änglar".

För många år sedan i östra Tyskland hade frihetens låga falnat och nästan slocknat.

Tålmodig väntan krävdes.

TÅLAMOD I TYSKLAND

Med orden ur en välkänd sång önskar jag att ni kunde "flyga med mig" till östra Tyskland, som jag besökt många gånger. För inte så länge sedan för vi längs Autobahn

och jag kom att tänka på en annan gång för nästan 35 år sedan, då jag på Autobahn endast såg lastbilar med soldater och poliser. Skällande hundar drog i sina koppel överallt, och angivare gick omkring på gatorna. Då hade frihetens låga falnat och nästan slocknat. En skammens mur restes och en järnridå sänktes. Hoppet var nära att utsläckas. Livet, det dyrbara livet, fortsatte i tro, utan att tvivla. Tålmodig väntan krävdes. En fast tillit till Gud utmärkte varje sista dagars heligs liv.

Vid mitt första besök bakom muren var det en tid av fruktan för våra medlemmar i deras kamp för att utföra sina plikter. Jag såg stum förtvivlan i ansiktsuttrycken hos många förbipasserande, men ett ljus och vackert uttryck

Först ordinerades patriarker, sedan kom lektionsböcker. Församlingar bildades och stavar organiserades. Kapell och stavcentra byggdes. Sedan, under över alla under, gavs tillstånd att uppföra ett Guds heliga tempel.

av kärlek hos våra medlemmar. I Görlitz var den byggnad där vi hade möten märkt av kriget, men dess inre återspeglade ledarnas ömma omsorg om att föra ljus och renhet till en i övrigt förfallen och smutsig byggnad. Kyrkan hade överlevt ett världskrig och det kalla krig som följde. De heligas sång glädde varje själ. De sjöng den gamla söndagsskolefavoriten:

*Möta sorger dig på vägen, tröttna ej!
Står du fattig och förlägen, tröttna ej!
Fast i dag ditt hjärta svider,
glädjen snart sitt skimmer sprider,
snabbt mot målet vägen lider; tröttna ej!*

*Tröttna icke på din väg,
vadhelst än blir din lott!
Snart uppgår en härlig dag
för dig, för dig, så tröttna ej!¹⁰*

Jag blev rörd av deras uppriktighet. Deras fattigdom gjorde mig ödmjuk. De hade så litet. Mitt hjärta fylldes av sorg över att de inte hade någon patriark. De hade inga församlingar eller stavar — bara grenar. De kunde inte få del av templets välsignelser — varken begåvning eller besegling. Ingen officiell besökare från kyrkans huvudkontor hade kommit under en lång tid. Medlemmarna var förbjudna att lämna landet. Ändå förtröstade de på Herren av allt sitt hjärta och förlitade sig inte på sitt eget förstånd. På alla sina vägar tänkte de på honom, och han gjorde deras stigar jämna.¹¹ Jag stod i talarstolen, och med tårar i ögonen och en röst kvävd av rörelse gav jag ett löfte till folket: "Om ni förblir trofasta till Guds bud, kommer alla de välsignelser som någon medlem i kyrkan i något annat land åtnjuter att bli era."

När jag den kvällen insåg vad jag lovat, föll jag på knä och bad: "Himmelske Fader! Jag är här på ditt uppdrag.

Detta är din kyrka. Jag har uttalat ord som inte kom från mig, utan från dig och din Son. Vill du därför uppfylla löftet i dessa ädla människors liv." Till mitt sinne kom orden ur Psaltaren: "Bli stilla och besinna att jag är Gud."¹² Den himmelska dygden tålamod krävdes.

Litet i taget uppfylldes löftet. Först ordinerades patriarker, sedan kom lektionsböcker. Församlingar bildades och stavar organiserades. Kapell och stavscenter påbörjades, färdigställdes och invigdes. Sedan, under över alla under, fick de heliga tillstånd att bygga ett Guds heliga tempel. Det ritades, byggdes och invigdes. Slutligen, efter 50 års frånvaro, tilläts heltidsmissionärer komma in i landet, och lokala ungdomar tilläts verka i andra länder. Sedan, liksom Jerikos murar, föll Berlinmuren, och friheten, med åtföljande ansvar, återvände.

Alla delar av det dyrbara löfte som getts nästan 35 år tidigare hade uppfyllts, utom ett. Det lilla Görlitz, där löftet gavs, hade fortfarande inget eget kapell. Nu blev också den drömmen verklighet. Byggnaden godkändes och byggdes. Dagen för invigningen kom. Syster Monson och jag, tillsammans med äldste och syster Uchtdorf, höll ett invigningsmöte i Görlitz. Vi sjöng samma sånger som vi sjöng den gången för så länge sedan. Medlemmarna kände till händelsens betydelse, att den utgjorde löftets fullständiga uppfyllelse. De grät under sången. De rättfärdigas sång var sannerligen en bön till Herren och hade besvarats med en välsignelse över deras huvuden.¹³

När mötet var slut var det svårt att ge sig av. Då vi åkte, såg vi allas händer vinka och hörde orden: "Auf Wiedersehen, auf Wiedersehen, må Gud vara med er tills vi möts igen."

Tålamod, denna himmelska dygd, hade gett ödmjuka heliga deras himmelsända belöning. Orden till Rudyard Kiplings Reccessional kändes så passande:

Vi höll ett invigningsmöte i Görlitz. Medlemmarna kände till händelsens betydelse. De grät under sången.

*Larmet och orons tid är kort
Härrar och kungar draga bort
Ännu ditt offer minnas vi:
Ett ödmjukt och förkrossat hjärta.
Led oss på jordelivets stig
att vi alltid må minnas dig.¹⁴ □*

SLUTNOTER

1. Alma 40:11.
2. Luk 24:5–6.
3. Heb 12:1.
4. Se Job 1:1.
5. Job 19:25–26.
6. Jes 55:8–9.
7. Matt 11:28.
8. Henry Wadsworth Longfellow, "A Psalm of Life", rad 5–8.
9. "Jesus Loves Me!" *Alexander's Gospel Songs*, sammanst av Charles M Alexander (1908), s 139.
10. "If the Way Be Full of Trial, Weary Not," *Deseret Sunday School Songs* (1909), nr 158.
11. Se Ords 3:5–6.
12. Ps 46:11.
13. Se L&F 25:12.
14. "God of Our Fathers, Known of Old", *Hymns*, nr 80.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Här följer några exempel på hur detta budskap kan användas.

1. Be en familjemedlem utföra en uppgift som kräver att de visar tålamod och att de ber om hjälp, som med att lägga ett svårt pussel, lösa en besvärlig matteuppgift, eller läsa och förklara ett svårt kapitel ur skrifterna. Varför verkade uppgiften svår? På vilket sätt behövdes tålamod för att kunna utföra den?
2. Be medlemmar i familjen att berätta om tillfällen då Frälsaren visade tålamod. Diskutera hur Jesu löfte i Matteus 11:28 kan hjälpa en person att utveckla större tålamod.
3. Berätta om ett tillfälle då det hjälpte dig att visa tålamod, och be familjemedlemmar att dela med sig av egna erfarenheter. Vittna om betydelsen av tålamod i ditt liv.

Mose talade med Herren
"som när en man talar
med en annan". När jag
försökte göra samma sak
hände något underbart.

ANSIKTE MOT ANSIKTE

Kristie Masumi King

Jag brukade jämföra Gamla Testamentet med sagor — intressanta berättelser som inte riktigt hade med mitt liv att göra. De skrevs för tusentals år sedan och tycktes överkliga. Men min seminarielärare älskade Gamla Testamentet och hans entusiasm och ödmjuka vittnesbörd började öka min vördnad för dessa heliga skrifter.

När jag studerade en kväll läste jag följande vers: "Och HERREN talade med Mose ansikte mot ansikte, som när en man talar med en annan" (2 Mos 33:11).

När jag läste dessa ord betydde de först inget särskilt. Herren talade med Mose. Naturligtvis gjorde han det. Det var bara normalt att Herren visade sig för en av sina profeter.

Sedan bad jag och började tänka på vad skriftstället verkligen betydde. Jag visste att min himmelske Fader inte skulle visa sig för mig den kvällen, men jag kanske skulle kunna tala till honom "som när en man talar med en annan". Det var då jag kände hur hans kärlek omslöt mig.

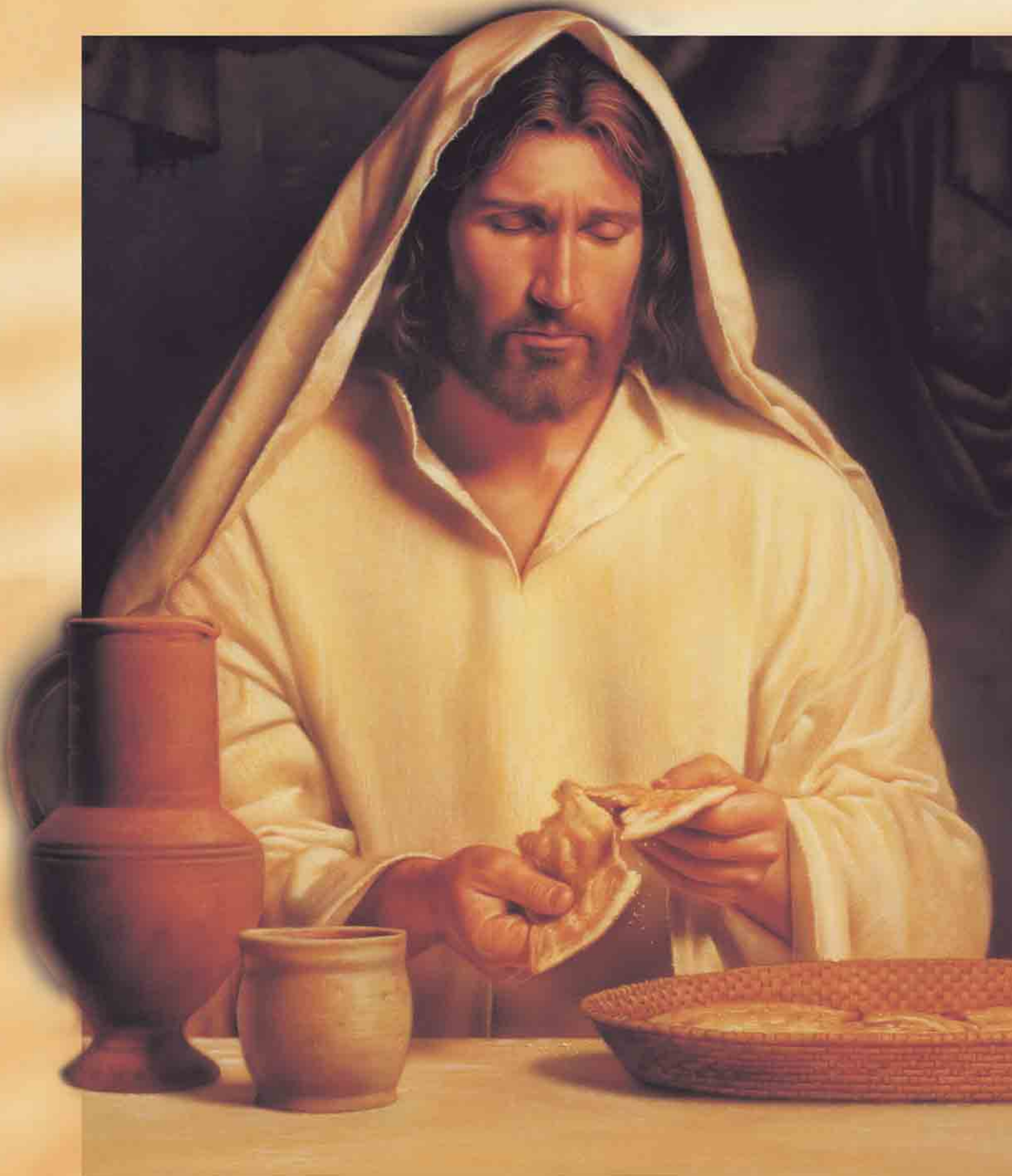
Medan jag bad uttryckte jag det

som jag hade läst med mina egna ord: "Mose talade till dig ansikte mot ansikte, som med en vän." Jag stannade till. Jag sade det om och om igen.

Då slog det mig. Insikten var så djup och samtidigt så enkel. Mose såg Gud ansikte mot ansikte. Plötsligt kändes Gamla Testamentets tid inte så långt borta, och jag insåg att Mose varit dödlig — precis som jag. Skrifterna kom till liv i mitt sinne. Jag visste att Mose verkligen hade levt och andats och att han också hade erfärut motgångar och kämpat med känslor av otillräcklighet. Ändå talade han med Messias, Israels Jehova, hans Herre och Återlösare — min Herre och Återlösare — på samma sätt som jag talade med min egen jordiske far.

"Käre himmelske Fader", bad jag åter, "min största önskan är att få återvända till dig!" Jag avslutade min bön, kröp ner i sängen och kände hans kärlek mer påtaglig än någonsin tidigare i mitt liv. □

Kristie Masumi King är medlem i BYU:s 162:a församling, Brigham Young-universitetets 19:e stav.

”Han älskade dem in i det sista”

Äldste Jeffrey R Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Jag vill tacka er, trofasta medlemmar i kyrkan, för er stödjande röst. Det innebär en hel del att ”stödjare” en annan person. Ordet betyder bokstavligen att ”uppehålla” eller, om ni så vill, att ”hålla någon uppe”. När vi uppehåller livet ger vi det näring, vi håller det igång. När vi uppehåller en vän, eller en granne eller en främling på gatan ger vi vårt stöd, vi delar med oss av vår styrka, vi ställer upp och hjälper till. Vi håller varandra uppe under tyngden av nuvarande omständigheter. Vi bär varandras bördor under de personliga påfrestningarna i livet.

JESUS STÖDER OCH UPPEHÅLLER OSS

När det gäller något så viktigt som att stödja och uppehålla är Herren Jesus Kristus vårt exempel och vår förebild, precis som han är i allt annat vi gör. Han är den yttersta styrkan och han är uthålligheten som uthärdar allting. Inte vid något annat tillfälle visade han ett sådant prov på denna osvikliga hängivenhet som då hans tid här på jorden nästan var till ända, i en timme då han mycket väl kunde ha önskat att andra stött honom.

När det gäller något så viktigt som att stödja och uppehålla är Herren Jesus Kristus vårt exempel och vår förebild.

När den heliga måltiden förbereddes denna sista påskhögtid var Jesus utsatt för stora, känslomässiga påfrestningar. Det var bara han som visste vad som snart skulle komma, och kanske förstod inte ens han djupet av den smärta han måste genomgå, innan det kunde sägas att ”Människosonen har nedstigit ännu djupare” (L&F 122:8).

Fylld av dessa tankar reste sig Kristus upp mitt under måltiden, band en linneduk om sig som en slav eller en tjänare skulle ha gjort och knäböjde för att tvätta apostlarnas fötter (se Joh 13:3–17). Denna lilla skara av rätttrogna, i ett rike som knappt grundats, skulle snart utsättas för sin svåraste prövning, och därför lade han sin egen tilltagande oro åt sidan, för att ännu en gång kunna vara dem behjälplig och ge dem nya krafter. Det spelade ingen roll att ingen tvättade hans fötter. I himmelsk ödmjukhet fortsatte han att undervisa och att tvätta. Han skulle vara deras tjänare som in i det sista — och även efter sin död — stödde dem. Johannes, som var där och såg detta stora under, skrev: ”Han hade älskat sina egna här i världen, och han älskade dem in i det sista” (Joh 13:1).

Så hade det varit, och så skulle det fortsätta att vara — under natten, under smärtan och för evigt. Han skulle *alltid* vara deras styrka, och inga kval i hans egen själ skulle någonsin hindra honom från att ikläda sig denna stödjande roll.

Denna månbelysta, tysta kväll, då påskhögtiden stundade, skulle varje genomträngande smärta, varje uppriktig sorg, varje förkrossande felsteg och allt mänskligt ont, som alla män, kvinnor och barn i den mänskliga familjen erfarit, hopas på dessa trötta skuldror. I ett sådant ögonblick, när egentligen någon borde ha sagt det till honom, säger han i stället till oss: "Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa" (Joh 14:27).

"Ni kommer att sörja", sade han — vara ledsna, ensamma, rädda och ibland även förföljda — "men er sorg skall vändas i glädje . . . var vid gott mod. Jag har övervunnit världen" (Joh 16:20, 33).

Hur kan han säga så? Gott mod och glädje? En kväll som denna? Med den smärta som han visste var nära förestående? Men detta är de välsignelser han alltid gav, och det var så han alltid talade — in i det sista.

JESUS UTHÄRDADE OCH TRIUMFERADE

Vi vet inte hur väl lärjungarna förstod vilka händelser som väntade denna kväll, men vi vet att Kristus var ensam i det avgörande ögonblicket. I en av sina öppenhjärtiga kommentarer till sina bröder sade han: "Min själ är djupt bedrövad, ända till döds" (Matt 26:38). Och han gick ifrån dem för att utföra det som ingen annan kunde

göra. Världens Ljus gick undan från människornas sällskap och in i en trädgårdslund för att ensam brottas med mörkrets furste. Han gick litet längre in, knäböjde och föll ned på sitt ansikte och ropade med en smärta som du och jag aldrig kommer att förstå: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig" (Matt 26:39). Han visste emellertid, att för vår skull kunde inte detta ske och han måste tömma den bittra kalken till sista droppen!

Hans lärjungar var, förståeligt nog, trötta och föll snart i sömn. Hur blir det med Kristi sömn? Hans trötthet? Vilken vila eller sömn skall stärka honom så att han kan klara av detta kvalfulla, svåra prov? Det är inte detta som oroar honom nu, och det verkar det över huvud taget aldrig göra. Han skall uthärda. Han skall triumfera. Han kommer inte att vackla eller svika oss.

Till och med under korsfästelsen härskade han med en Konungs välvilja och hållning. Han säger till dem som slet sönder hans kropp och utgöt hans blod: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör" (Luk 23:34). Och den botfärdige tjuven vid hans sida lovade han med mildhet paradiset. Han är oförmögen att genom en gest med sina händer visa sin älskade mor hur mycket han tycker om henne. Därför tittar han bara på henne och säger: "Kvinna, se din son." Sedan överlämnade han hennes framtid i Johannes vård genom att säga: "Se din mor" (Joh 19:26–27). Han tänkte på andra — men särskilt på henne — in i det sista.

Kan han uthärda det allra sorgligaste ögonblicket, chocken av den svåraste smärta — han som till sist måste trampa denna försoningens vinpress, ensam och utan hjälp? Inte en smärta av törnen och spikar, utan ångesten av att känna sig absolut ensam: "Eloi, Eloi, lema sabaktani? . . . Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Mark 15:34.) Kan han bära alla våra synder och

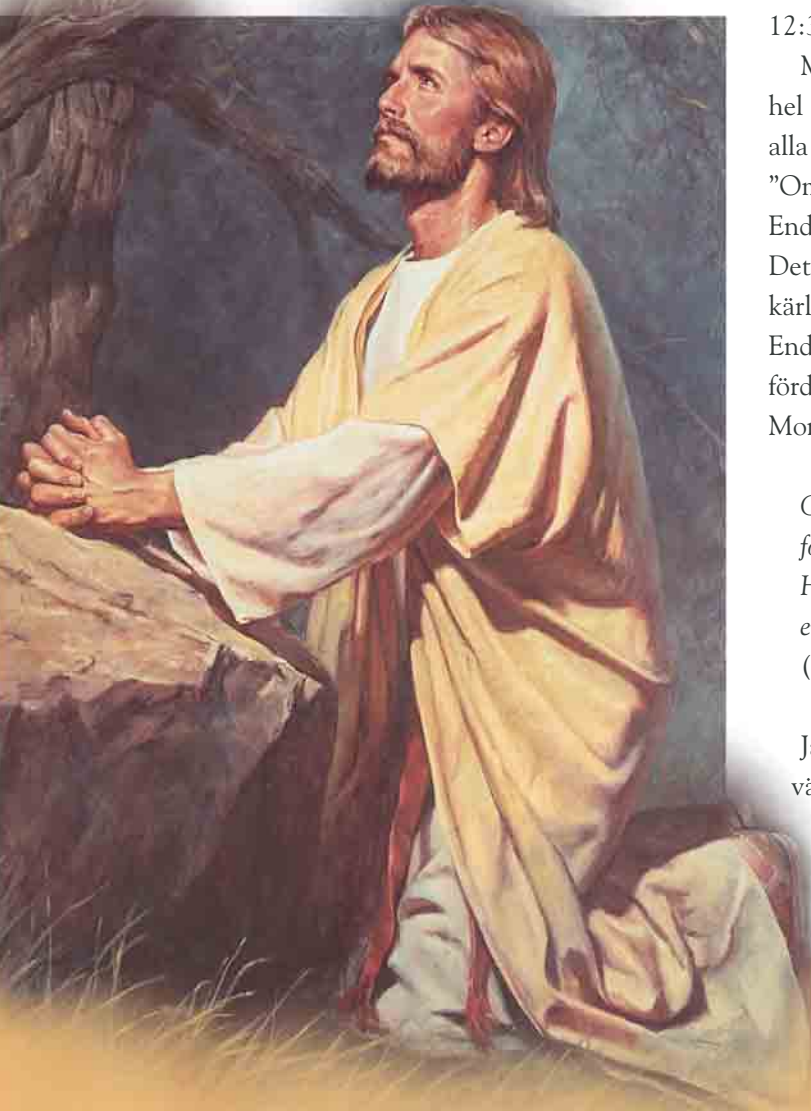
Endast hans rena kärlek förmår honom — och oss — att fördrå allt, tro allt, hoppas allt, och uthärda allt.

även vår fruktan och ensamhet? Han gjorde det och han gör det och han kommer att göra det.

Vi förstår inte hur det går att uthärda en så stor sorg, men det är inte att undra på att solen gömde sig i skam. Inte heller att templet rämnade. Och att själva jorden skakade av det tillstånd som detta fullkomliga barn befann sig i. Åtminstone en romersk hövitsman, som såg allt detta, anade något av den betydelse det haft. Förundrad uttalade han dessa ord som för alltid kommer att bestå: "Denne var verkligen Guds Son" (Matt 27:54).

KRISTI RENA KÄRLEK SVIKER OSS ALDRIG

Livet rymmer både fruktan och misslyckanden. Ibland når vi inte ända fram, vi räcker inte riktigt till. Ibland

händer det både i vårt privata och offentliga liv att vi tycks sakna styrkan att gå vidare. Ibland sviker folk oss, eller så är det ekonomin och omständigheterna som försämrar, och livet med sitt lidande och sin ängslan kan få oss att känna oss mycket ensamma.

Jag vittnar emellertid om att i sådana svåra stunder finns det en sak som aldrig någonsin tryter. Det finns bara en sak som består provet i alla tider, som klarar alla prövningar, bekymmer och överträdelser. En enda sak kommer alltid att vara där – och det är Kristi rena kärlek.

"Åter kommer jag ihåg", ropar Moroni till världens Frälsare, "att du har sagt, att du har älskat världen så högt, att du givit ditt liv för världen . . . Nu vet jag, att denna kärlek, som du har haft för människornas barn, är detsamma som barmhärtighet" (Ether 12:33–34).

Moroni, som sett en tidshushållning försvinna och en hel civilisation förgöra sig själv, upprepar sin fars ord för alla som vill lyssna i en senare tid ("de sista dagarna"): "Om I icke haven kärlek, ären I intet" (Moroni 7:46). Endast Kristi rena kärlek kan hjälpa oss igenom detta liv. Det är Kristi kärlek som är tålig och mild. Det är Kristi kärlek som inte är uppblåst och inte heller förtörnas lätt. Endast hans rena kärlek förmår honom — och oss — att fördra allt, tro allt, hoppas allt, och uthärda allt (se Moroni 7:45).

*O kärleks Gud evinnerlig,
för all din nåd vi tackar dig.
Hjälp oss så leva att vi må
en plats i Jesu närhet få.*

("Av kärlek sände Gud sin Son", Psalmer, nr 122)

Jag vittnar om att Kristus, som älskat oss som lever i världen, kommer att älska oss in i det sista. Hans rena kärlek sviker oss aldrig. Inte idag. Aldrig någonsin. Aldrig någonsin. □

Från ett tal vid generalkonferensen i oktober 1989.

Min vän och medtjänare

Luan Felix da Silvas exempel

Äldste Claudio R M Costa

i de sjuttios kvorum

Närhelst jag tänker på Frälsarens liknelse om fåren och getterna och på hans underbara löften till dem som tjänar honom (se Matt 25:31–46), tänker

jag på en ung pojke vid namn Luan.

Jag träffade Luan första gången i februari 2001 på ett läger för Unga män i Recife i Brasilien. Det var karnevalstid i Brasilien — en helgdag som har förvandlats till fyra dagars vilt festande. Kyrkans stavar anordnar ofta ungdomskonferenser och läger under karnevalen för att ge sista dagars heliga ungdomar ett roligt och sunt alternativ. Under min tid som områdespresident för Brasilien Nord besökte jag ett sådant läger för Unga män i Boa Viagens stav i Recife.

Första gången jag såg Luan märkte jag att han var mycket smal och att han inte hade ett enda hårstrå på huvudet. Jag såg också att han hade många vänner. Jag fick veta att han precis hade fyllt tolv år och skulle ordnras till diakon under lägret.

Jag fick också veta att Luan hade skelettcancer i vänster ben. Faktum är att han strax innan lägret hade fått veta att canceren börjat sprida sig så snabbt att han behövde amputera sitt ben omedelbart. Men Luan hade så gärna velat ta emot det aronska prästadömet under lägret och spela fotboll med sina vänner en sista gång, att hans läkare hade gått med på att skjuta upp operationen en vecka.

Luan riktigt lyste av lycka när han var omgiven av sina bröder i kyrkan. Efter sin prästadömsordination på söndagen bar Luan ett underbart vittnesbörd om sin tro på evangeliet och sin tacksamhet över Frälsarens kärlek.

Jag hälsade på Luan och vi blev snabbt vänner. Tillsammans med hans biskop, Ozani Farias, och hans stavspresident, Mozart B Soares, besökte jag honom i hans hem efter hans operation. Dessa goda ledare välsignade Luans liv. De fanns alltid där för att trösta, stötta och hjälpa honom.

Anden var mycket stark i Luans hem. Luan hade blivit medlem i kyrkan åtta månader tidigare tillsammans med sin mor och sina systrar. Hemmet var faderlöst och Luans mor arbetade hårt för att försörja familjen. Deras lilla hus var städad och rent, och jag visste att det enkla hemmet hyste en mycket speciell familj.

Under vårt besök märkte jag att familjen saknade mycket som normalt brukade finnas i ett hem. Luan sov till exempel på en obekväm soffa eftersom han inte hade någon säng. Men då vi frågade vad familjen behövde, svarade de: "Vi har evangeliet, våra vänner i kyrkan och en lycklig familj. Tack, men vi behöver inget annat."

Luans tillstånd försämrades strax efter vårt besök, och hans läkare hittade en stor tumör i hans ryggmärg. Den kunde inte opereras bort, så Luan åkte till sjukhuset för en andra omgång kemoterapi.

En kväll när president Soares och jag besökte Luan på sjukhuset hade han mycket ont. Han ställde många frågor, bland annat "Vad innebär det att dö?" och "Hur känns det att dö?"

Jag förklarade att döden är en del av evigheten och att den inte innebär att man stänger en dörr, utan att en dörr i stället öppnas för oss när vi går tillbaka till Guds närhet. Luan förstod och log. Han sade att han var beredd nu. Sedan bad han oss ge honom en välsignelse, vilket vi gjorde.

I sängen bredvid låg en 14 år gammal pojke som hette Pedro. Pedro bad också om en välsignelse. Jag frågade honom om han trodde på Jesus Kristus, och han svarade ja. Vi förklarade vad prästadömet var för någonting och att vi skulle välsigna honom i Jesu Kristi namn. Han slöt sina ögon och log när vi välsignade honom. Sedan bad en 18-årig ung kvinna också om en välsignelse.

Jag upptäckte att Luan och hans mor hade tröstat Pedro och många andra unga cancerpatienter och deras föräldrar. När jag lämnade sjukhuset den kvällen kände jag mig uppbyggd av att se hur Luan och hans mor, trots att de själva led, fann styrkan att besöka andra och bidra till att deras behov fylldes.

När president Soares frågade Luan vad han skulle vilja göra när han blev utskriven från sjukhuset, sade Luan att han ville utföra ställföreträdande dop i templet i Recife. När Luan lämnade sjukhuset hjälpte presi-

dent Soares och biskop Farias honom att förverkliga sin önskan. Luan utförde så många dop som hans krafter tillät honom. Den kvällen strålade han av lycka över att han kunde hjälpa andra, trots att han själv hade så ont.

Luan Felix da Silva dog den 20 augusti 2001. Närhelst jag tänker på min vän och medtjänare, kommer jag ihåg Frälsarens ord:

”Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er . . .

Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig.

Jag var sjuk och ni besökte mig . . .

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er. Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig” (Matt 25:34–36, 40). □

Luan slutade aldrig att tjäna andra.

Trots svåra smärtor arbetade han i templet i Recife i Brasilien.

Infällt: Luan tillsammans med äldste Costa, biskop Ozani Farias och sin mor.

"ENKLA, KLARA SANNINGAR"

Unga män och kvinnor använder

DE SEX RÅDEN

President Gordon B Hinckley talade till kyrkans ungdomar och unga vuxna under en särskild brasafton den 12 november 2000 (se "En profets råd till och förbön för ungdomar", Liahona, april 2001, s 30–41). Hans budskap centrerades kring sex principer — sex råd — för att hjälpa unga människor att fatta rätta beslut och framgångsrikt kunna möta svårigheterna i dagens värld. Vi bad unga människor dela med sig av erfarenheter de haft när de använt sig av president Hinckleys råd. Här följer några av de många svar som vi fick.

Det hade varit en lång vecka. Jag kom sent till brasaftonen och kämpade med att tömma mitt sinne på andra tankar, på prov, uppgifter, arbete och vänner. Jag hoppades att profetens ord på något sätt skulle kunna tränga igenom alla bekymmer och sjunka in i mitt hjärta.

Jag hoppades så, och bad tyst om hjälp att koncentrera mig på profetens ord. Och min bön besvarades. Jag kom till brasaftonen med förvirrade och bekymrade tankar. Jag gick därifrån med en ny syn på livet och med några enkla, klara sanningar — ett recept på lycka.

Var tacksamma, var skärpta, var rena, var trogna, var ödmjuka, och var

bedjande. Så enkla dessa uttalanden var. Och vilken stor skillnad de kan göra i mitt liv!

Jag vet att detta evangelium har sanningar som inte finns någon annanstans. Jag vet att profeten älskar mig. Jag är tacksam över att vår himmelske Fader och Frälsaren älskar oss så mycket att de ger oss specifika, individuella råd genom bön och genom vår profets ord. Dessa ting är enkla, klara och sanna.

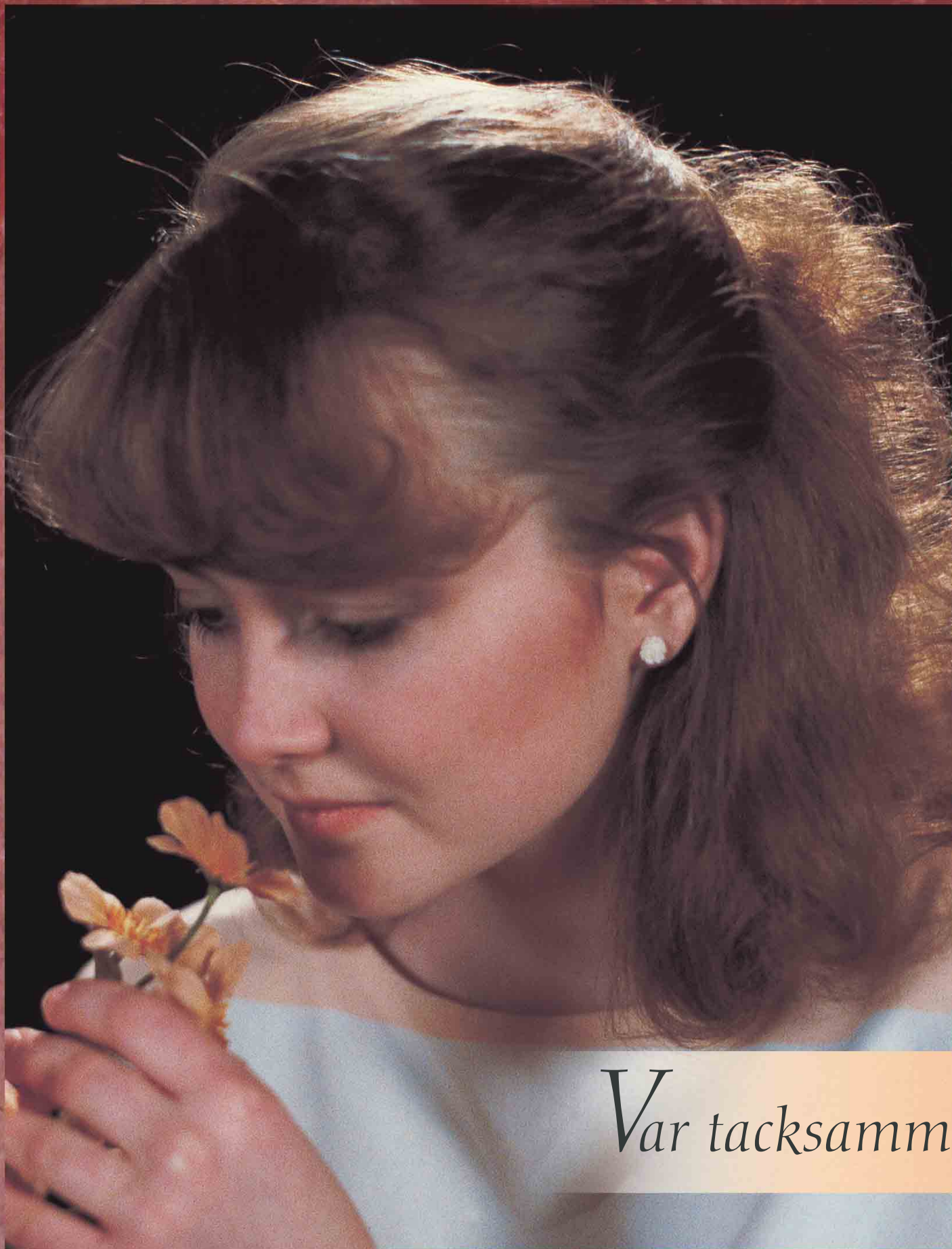
*Lisa Ware, 19 år,
Rochedale församling,
Eight Mile Plains stav i Australien*

VAR TACKSAMMA

"Vanan att säga tack kännetecknar

den bildade mannen och kvinnan . . . Var tacksamma för era föräldrar som bryr sig så mycket om er och som har arbetat så hårt för att kunna försörja er." — President Gordon B Hinckley

När jag hade läst president Hinckleys tal kände jag mig på ett konstigt sätt både glad och ledsen. Jag går i High School. Mina föräldrar betalar alla mina skolutgifter. Jag hade tagit det för givet. Jag hade också tagit för givet att de skulle köpa mina kläder, min mat och allt annat som jag behövde. Jag trodde att det var normalt. Jag sade nästan aldrig *tack*. Om jag inte fick det jag ville ha blev jag arg. Nu, efter att ha läst det här talet, känner jag mig

Var tacksamma

skamsen. Jag inser att jag verkligen har haft tur att få allt jag har. Jag tycker att tack är ett underbart ord.

Aya Chikano, 13 år,
Kariya församling,
Okazaki stav i Japan

"Tacka Herren för hans förunderliga kyrka som återställts i denna stora tidsålder. Tacka honom för allt det som den erbjuder er. Tacka honom för vänner

och nära och kära, för föräldrar och bröder och systrar, för familjen. Låt tacksägelsens anda vägleda och välsigna era dagar och nätter." — President Gordon B Hinckley

När jag var liten brukade jag ofta gå till mina föräldrar och andra i familjen för att få saker. Men eftersom jag var så liten förstod jag inte att jag borde säga "tack". Jag förstod inte vad tacksamhet innebar. Men allteftersom jag blev äldre lärde jag mig vad tacksamhet betydde. På samma sätt är det med vår inställning till Gud. En del av oss ber Gud om saker genom bönen, och Gud svarar oss och välsignar oss, men ibland uttrycker vi inte vår tacksamhet. Om vi uppriktigt tackar Gud, kommer han med all säkerhet att skänka oss större välsignelser.

Chiang Chien-Yen, 14 år,
Tao Yuans andra församling,
Tao Yuan stav i Taiwan

VAR SKÄRPSTA

"Ni tillhör en kyrka som undervisar om vikten av att skaffa sig en utbildning . . . [Herren] vill att ni ska utbilda era sinnen och händer till att bli ett inflytande för det goda när ni går framåt i livet. Och när ni gör det, och när ni arbetar hedervärt och utmärkt, hedrar ni kyrkan, för ni betraktas som män och kvin-

nor med redbarhet, förmåga och samvetsgrann yrkesskicklighet." — President Gordon B Hinckley

Efter att ha hört president Hinckleys budskap satte jag upp många mål för mitt liv. Jag beslöt mig för att göra allt för att få en bättre utbildning. Jag går på universitet just nu, och det har ibland varit svårt för mig att få bra betyg och samtidigt delta i institutet. Ibland har det ena eller det andra fått lida. Men jag inser nu att Herren vill att vi ska vara intelligenta och framgångsrika, så jag har beslutat mig för att ta examen från både institutet och universitetet.

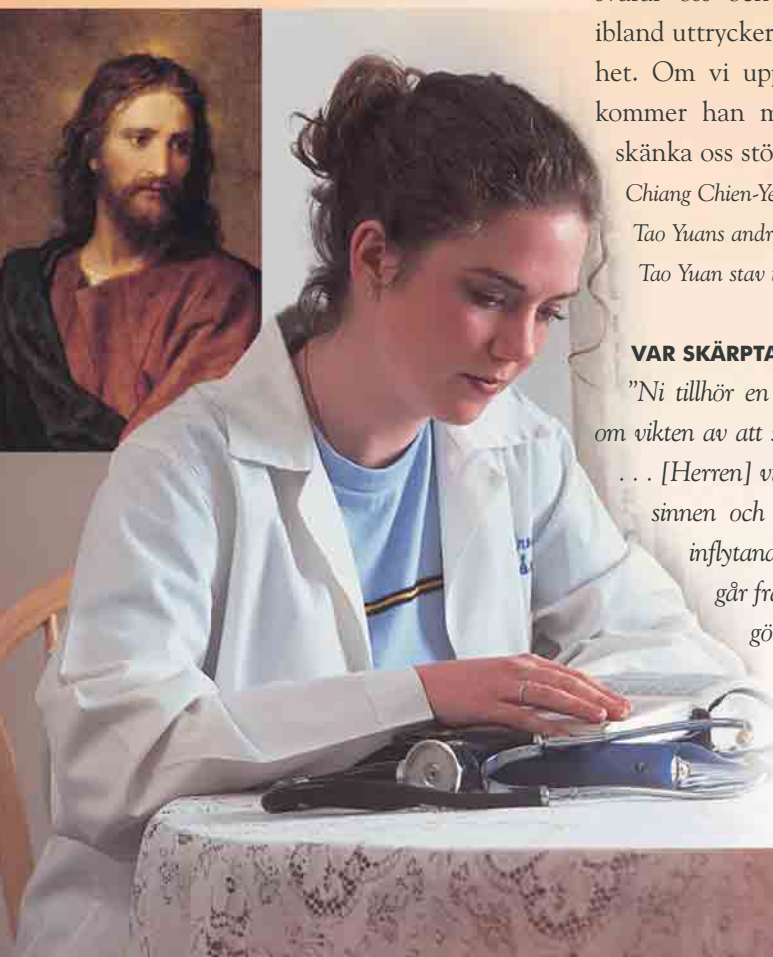
Jag förde anteckningar under brasaftonen, men tack vare att hela talet finns i *Liahona* (spanska) har jag kunnat gå igenom president Hinckleys ord igen. Och de påverkar mig fortfarande, som om det var första gången jag hörde dem. Oavsett var vi bor — i ett litet land som mitt eller i en stor nation — så vet jag att om vi lyssnar till profetens röst och följer hans råd, så kommer Herren att välsigna våra liv och hjälpa oss att bli bättre människor.

Jenny Elisa Jaimes Utani, 23 år,
Jobs församling,
Las Violetas stav i Lima i Peru

VAR RENA

"[Illegala droger] blir till ert fördärv. Ni blir slav under dem . . . Mitt råd och

Var skärpta

Var rena

min vädjan till er underbara unga män och kvinnor är att helt och hållet ta avstånd från droger . . . Håll er borta från detta vanebildande missbruk som rubbar er omdömesförmåga." — President Gordon B Hinckley

Jag är 16 år gammal och möter några mycket farliga frestelser. Om jag inte hade lyssnat till president Hinckleys tal kanske jag inte hade vetat hur jag skulle bemöta en av dessa.

En dag när jag var i skolan ropade en vän på några av oss och bad oss att komma och se på något. När vi kom dit såg vi att det var en drog, marijuana. Jag blev alldeles blek av rädsla. Min vän ville att jag skulle prova den. Utan att tänka ropade jag, "Du är galen! Du borde inte ha något sådant. Kom, så går vi!"

Min vän lyssnade inte på mig, och jag började tyst be om kraft att kunna påverka mina vänner i grup-

pen. Jag tog paketet och kastade iväg det. Mina vänner blev arga i början, men jag kunde inte dölja hur lättad och glad jag kände mig. Jag tog vara på tillfället och förklarade varför det är fel att använda marijuana.

Under diskussionens gång kom jag ihåg vad president Hinckley hade sagt

om droger, och jag fick tillfälle att dela med mig av det till mina vänner. Jag vet att Herrens Ande viskade ord till mig som fanns i mitt hjärta.

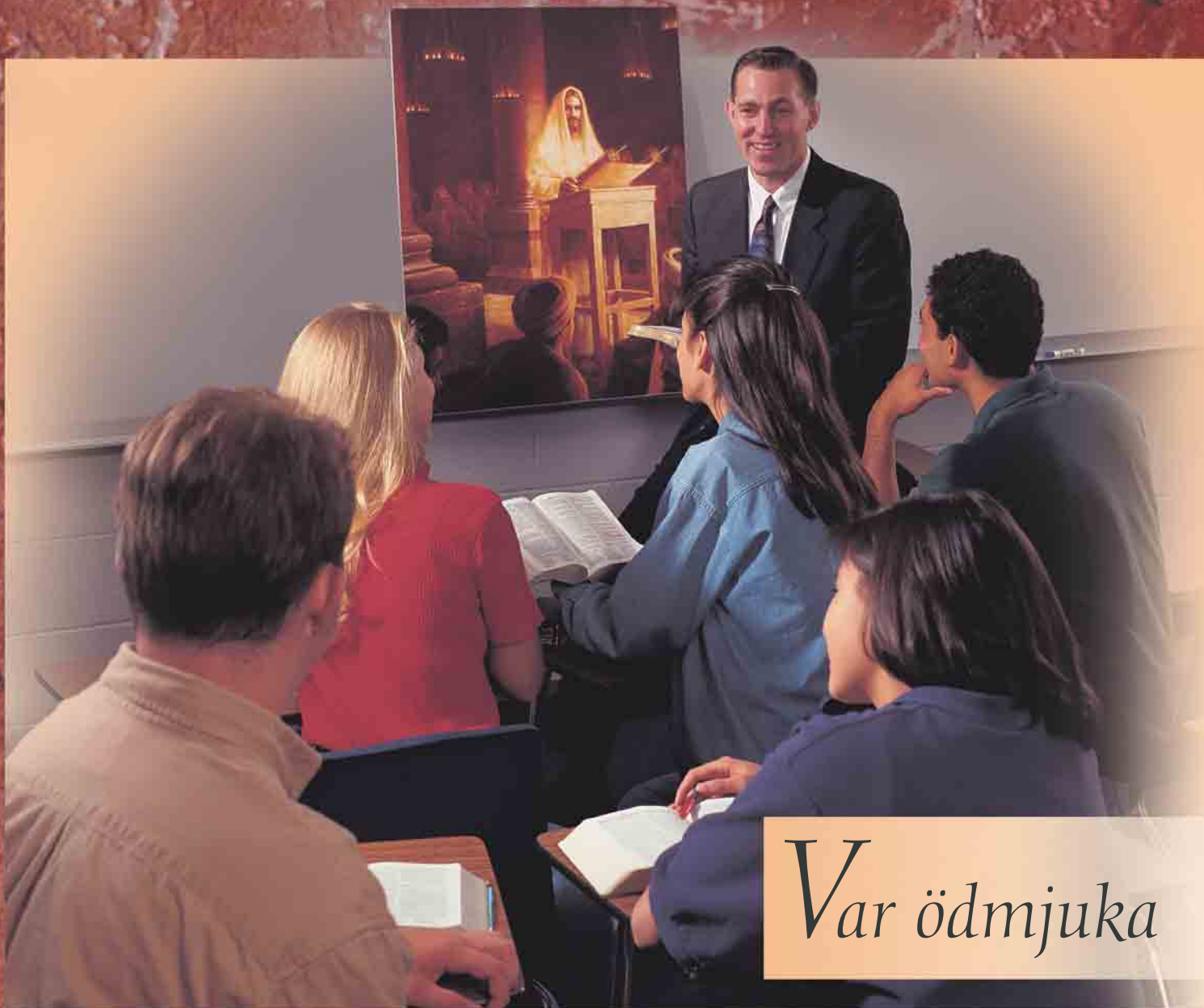
Daniela Brocca, 16 år,
Jardim da Saúde församling,
Parque Bristols stav i São Paulo i Brasilien

VAR TROGNA

"Ni som är medlemmar i den här kyrkan måste vara lojala mot den. Det här är er kyrka . . . Ni har tagit emot evangeliet. Ni har ingått förbund i dopets vatten. Och ni förnyar dem varje gång ni tar del av sakramentet . . . Vandra i tro inför [Gud] med huvudet

Var trogna

Var ödmjuka

högt, stolta över ert medlemskap i detta stora verk och rike som han återställt till jorden.” — President Gordon B Hinckley

Dagens värld är farlig och full av frestelser. Efter att ha läst president Hinckleys tal kände jag starkare än någonsin att jag måste lyda kyrkans undervisning. Det råd som är viktigast för mig just nu är ”var trogna”.

När skolan började i år fick jag några nya vänner. En dag fick jag möjlighet att berätta om evangeliet.

Jag kom ihåg videofilmen som jag sett i kyrkan om de sex råden. Medan jag såg på filmen hade jag fyllts av en anda av frid som försäkrade mig: ”Du kan frimodigt berätta om kyrkan.” När tillfället kom var jag redo. Jag är tacksam för den möjligheten.

När jag senare läste talet i *Liahona* (japanska), såg jag det välkända uttrycket: ”Var trogen mot dig själv.” När jag måste fatta ett viktigt beslut leder dessa ord mig till den rätta vägen. De andra råden är också

viktiga, men mest av allt vill jag vara trogen mot mig själv.

Sakura Kajihara, 15 år,

Izumi församling,

Sendai stav i Japan

VAR ÖDMJUKA

”Jag tror att de ödmjuka och saktmodiga är de som är läraktiga. De är villiga att lära. De är villiga att lyssna till den stilla röst som viskar till dem och leder dem. För dem är Herrens visdom viktigare än deras egen visdom.” — President Gordon B Hinckley

Många frestelser omger mig i mitt dagliga liv och när det känns svårt sjunger jag tyst en psalm eller ber uppriktigt till min himmelske Fader om hjälp. När jag gör detta lämnar de dåliga tankarna och idéerna mig. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig. Så länge jag är ödmjuk kommer han att lyssna på mina böner och hjälpa mig att övervinna mina svårigheter.

När jag har lyckats med någonting är det ibland svårt för mig att undvika högmod — jag tror att jag har skapat mina framgångar själv. Men jag har märkt att jag, när jag tänker på det sätet, inte kan göra någonting bra. Det är bara efteråt som jag förstår att mina framgångar inte kommit på grund av något jag gjort, utan för att Gud hjälper mig. Jag har lärt mig från dessa erfarenheter och från president Hinckleys ord att vi måste vara ödmjuka.

Hsu Wei-You, 16 år,

Tao Yuans andra församling,

Tao Yuan stav i Taiwan

VAR BEDJANDE

"Lev så att ni med gott samvete kan tala med Herren . . . Undret i det hela är att han lyssnar. Han svarar. Inte alltid som vi önskar att han skulle göra, men det finns inget tvivel i mitt hjärta om att han besvarar våra böner." — President Gordon B Hinckley

Jag har märkt att jag känner mig trygg när jag knäböjer för att be och jag känner min himmelske Faders

överväldigande kärlek. Något som hände mig nyligen hjälpte mig inse att han verkligen besvarar våra böner.

Jag hade haft en mycket svår dag och när jag kom hem från skolan föll jag genast ner på mina knän och bad min himmelske Fader hjälpa mig veta att jag var älskad. Så fort jag hade sagt "amen" kom min storsyster in i rummet och sade att hon älskade mig. Jag fylldes av Anden. Den här erfarenheten ökade definitivt mitt vittnesbörd om bönen. Jag ber varje dag — och försöker att alltid ha en bön i hjärtat. □

Shannon Watson, 17 år,

Highlands 20:e församling,

Highlands östra stav i Utah

Var bedjande

Min hemska, **FRUKTANSVÄRDA** dag

Stress, tvivel och ännu mer stress.

Hur skulle jag klara av allt?

Brenda Williams

Jag satt på sängkanten med min tjocka biologibok i knäet och försökte läsa inför provet nästa dag. När jag sakta vände på sidorna i det svåra kapitlet om cellandning, bet jag ihop tänderna och försökte koncentrera mig. Men det gick inte.

Jag fick tårar i ögonen. Jag hade misslyckats totalt tidigare samma kväll när jag provspelat för en pjäs. Det var första gången som jag försökt mig på teater i High School. Trots att jag inte hade någon erfarenhet av dans, agerande eller sång hade jag lyssnat på mina vänners uppmuntran och provspelat vid de svåra musikaliska uttagningarna. Det hade inte gått bra. Mitt dansprov och min provsjungning hade nog varit genomsnittliga. Men det slutgiltiga provet hade skett i kväll, det som jag hade litat på att jag kunde klara av — en lättsam monolog som skulle framföras utantill inför regissörens och antagningskommitténs kritiska ögon. Jag hade förberett mig för min monolog under flera dagar, skrivit ner och lärt mig texten utantill tills jag var säker på att jag kunde framföra den till och med i sömnen. Men då jag kom till skolan kunde jag inte tänka klart. Jag var inte bara nervös utan också trött och jag oroade mig för de två svåra skolproven som jag skulle skriva dagen efter. Jag försökte komma ihåg mina repliker, orden som jag kunde så väl, men de kom ut som lösryckta stycken och lät darriga och osäkra.

Nu när jag var hemma kände jag en het tår på mina läppar och jag försökte hålla tillbaka gråten. Ingenting hade gått som det skulle de senaste veckorna. En av mina bästa vänner uppförde sig kyligt och reserverat. Mitt schema var svårt och pressat. Jag började tvivla på att jag kunde klara av högre studier. Och nu, efter kvällens pinsamma provspelning, visste jag inte hur jag skulle kunna studera eller ens sova. Jag stängde min biologibok och lade den på golvet, känslorna överväldigade mig när jag begravde mitt huvud i kudden.

Då hörde jag hur min dörr öppnades och min mor frågade med bekymrad röst: "Behöver du en välsignelse?" Jag tittade upp och tänkte be henne att gå sin väg. Mitt tårdränkta, svullna ansikte hade märken efter sömmarna på min kudde. När jag kämpade mig upp i sittande ställning och såg mina föräldrar i dörröppningen, förstod jag att en prästadömsvälsignelse var precis det jag behövde. Jag nickade tyst och snyftade när jag ställde mig upp och följde efter mina föräldrar in i deras rum på andra sidan hallen.

Jag hade ett vittnesbörd om prästadömet innan den kvällen. Jag hade hört talats om välsignelser som uttalats av pionjärer och om nutida välsignelser som givits till brandskadade människor, barn i koma

och människor som man inte trodde skulle överleva. Jag hade fått min patriarkaliska välsignelse två år tidigare och kände till de unika sanningar och den kärlek som den innehöll.

Men när min far lade sina händer på mitt huvud den kvällen stärktes mitt vittnesbörd om prästadömet. Jag kunde känna den gudomliga kraften i det han sa, i det mjuka trycket av hans händer. Välsignelsen svepte förbi mina ytliga önskningar till det som jag behövde höra mest av allt. När min far avslutade välsignelsen sjöng mitt hjärta på grund av kraften i dessa ord, dessa enkla, helande ord som jag visste inte kom ifrån honom. Min far kunde inte komma ihåg vad han hade sagt, men det kunde jag — och min dystra härva av stress och rädsla hade förvandlats till en mjuk och mild frid.

Jag log mot min mor, tacksam för hennes inspirerade förslag. När jag vände mig om och kramade om min far, kunde jag från värmen i hans armar minnas min himmelske Faders och hans Sons kärlek, hur de vakar över mig och bryr sig mer om mig än någon annan skulle kunna göra. Jag kände mig så tacksam för den anspråkslösa välsignelsen, för dessa tysta, kraftfulla och tröstande ord.

Den natten sov jag djupt för första gången på flera veckor, utan oro och viss om min framtid som en älskad Guds dotter. □

*Brenda Williams är medlem i
BYU:s 47:e församling, Brigham
Young-universitetets 12:e stav.*

"Överlåt allting åt honom"

"Var och en av oss [kommer] att erfara smärta i en eller annan form . . . Smärtan kan komma av att vi känner oss ensamma eller deprimerade. Den kommer ofta som en följd av vår olydnad mot Guds bud, men den kommer också till dem som gör allt de kan för att leva sina liv enligt Frälsarens exempel . . .

Äldste Orson F Whitney skrev: 'Ingen smärta vi genomlider, ingen prövning vi genomgår är bortkastad. Den bidrar till vår fostran, till att utveckla sådana egenskaper som tålmod, tro, själsstyrka och ödmjukhet. Allt vi lider och allt vi uthärdar, speciellt när vi genomgår det med tålmod, bygger upp vår karaktär, renar våra hjärtan, utvidgar våra själar och gör oss mer ömsinta och kärleksfulla, mer värdiga att kallas Guds barn . . . och det är genom sorg och lidande, hårt arbete och prövningar som vi får den utveckling som vi kom hit för att få' (citerad i *Improvement Era*, mars 1966, s 211) . . .

Herren är den främsta vårdaren. Vi måste överlämna oss till Herren. När vi gör det överger vi allt som orsakar vår smärta och överläter allting åt honom. 'Kasta din börda på Herren, han skall uppehålla dig' (Ps 55:23). 'Gud giv att edra bördor måtte bli lättade genom glädjen i hans Son' (Alma 33:23)." — Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum ("Läkedom för kropp och själ", *Liahona*, januari 1999, s 19) □

LÄRA LIVET UT

Läs följande tillsammans med systrarna ni besöker och diskutera frågorna, skriftställena och kyrkans ledares lärdomar. Berätta om egna erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud också dem ni undervisar att göra samma sak.

President Gordon B Hinckley: "Ni tillhör en kyrka som främjar utbildning . . . Det är gudomligt att utveckla sinnet. 'Guds härlighet är intelligens, eller med andra ord, ljus och sanning' (L&F 93:36). 'Allt vad vi i detta liv uppnå på intelligensens område skall följa med oss i uppståndelsen' (L&F 130:18) . . . Utbildning [är] en investering som aldrig upphör att ge utdelning på ett eller annat sätt" ("Nå fram till det gudomliga inom er", *Nordstjärnan*, januari 1990, s 89).

L&F 88:118: "Emedan icke alla hava tro, skolen I flitigt rannsaka och lära varandra vishetsord, ja, söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken

efter kunskap genom att studera och tro."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum: "Vi söker kunskap genom att studera den samlade visdomen hos olika lärjungar och genom att använda den förmåga att dra slutsatser som vår Skapare givit oss. Vi bör också söka efter kunskap genom att tro på Gud, som ger oss uppenbarelser . . . De som sökt och betalat ett pris med svett och tårar har vuxit genom inspiration. Att få kunskap genom uppenbarelse är som en extra bonus för vetenskapsmän och konstnärer, men det är en grundläggande metod för den som söker lära känna Gud och lärdomarna i hans evangelium. Inom detta kunskapsområde räcker det inte med skolning och förnuft" ("Alternativa röster", *Nordstjärnan*, juli 1989, s 25–26).

L&F 88:77–79: "Jag befäller eder, att I skolen undervisa varandra om rikets lära. Lären flitigt så skall min nåd vara med eder, och I skolen bliva mer fullkomligt lärda i . . . allt som tillhör Guds rike och är nyttigt för eder att förstå, både om det som är i himmelen, på jorden och under jorden, det som har varit, det som är och det som snart skall ske, det som är hemma och ute, nationernas krig

och förvirring jämte straffdomarna över landet, likaså kunskap om länder och riken."

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Vi måste lära oss att hjälpa andra att förstå, hela brustna hjärtan och skapa hem . . . där mental och andlig hälsa kan frodas . . . Vår utbildning måste inte endast ge oss insikt om hur man bygger en bro över Niagaraflodens pass eller Golden Gate, utan måste lära oss hur man överbryggat de djupa klyftorna av missförstånd och hat och missämja som finns i världen" (*The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball [1982], s 391).

President Brigham Young (1801–1877): "Jag ska inte sluta lära medan jag lever, inte heller då jag kommer till andevärlden, utan där ska jag göra det med större lätthet. Och när jag på nytt får min kropp ska jag lära mig tusen gånger mer på en tusendel av tiden. Och då tänker jag inte sluta lära" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* [1997], s 195).

■ *Hur kan kunskapen om vad det innebär att lära sig "rad efter rad" (L&F 98:12) hjälpa oss i vår ansträngning att fortsätta att lära livet ut?*

■ *När vi utvecklat en önskan att lära livet ut, hur kan vi då uppmuntra våra familjer och alla andra som vi kan påverka att göra detsamma? □*

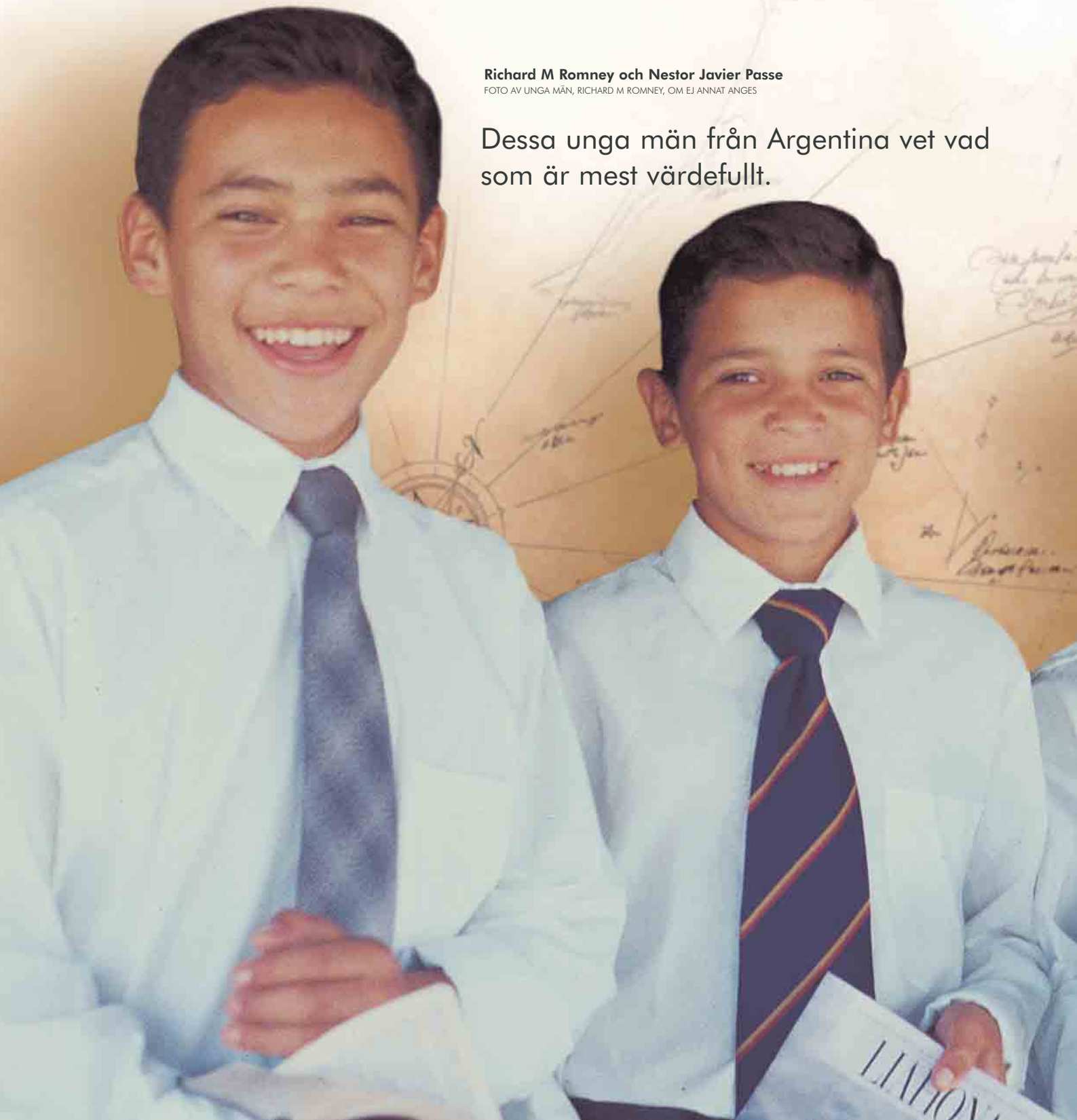

Eldorados

Richard M Romney och Nestor Javier Passe

FOTO AV UNGA MÄN, RICHARD M ROMNEY, OM EJ ANNAT ANGES

Dessa unga män från Argentina vet vad som är mest värdefullt.

skatt

**Om I söken efter de rikedomar
Fadern vill giva eder, skolen I bliva
rikast av alla folk, ty I skolen äga
evighetens skatter" (L&F 38:39).**

Enligt legenden är Eldorado en plats med en stor skatt, med städer av guld. Den var så eftersökt att en man vid namn Coronado sökte efter den hela livet utan att hitta den. Andra har också slagits och dött för skatten, och gett sitt liv i sökandet efter rikedomar.

Men andra, däribland fyra unga sista dagars heliga i Buenos Aires i Argentina,

känner till en annan slags skatt. Det är inte en jordisk skatt utan en evig sådan. Det är det återställda evangeliets skatt, en skatt som praktiskt taget släpptes på deras yttertrappa.

En eftermiddag i april 1999, i en förstad till Buenos Aires som kallas för Eldorado, knackade två unga män i vit skjorta och slips på familjen

När Matías och Elías Vallejos först hörde missionärerna berätta om den sanna kyrkans återställelse, förstod de inte vad det betydde. Men när de studerade och bad att få veta om Mormons bok är sann, insåg de att de hade fått en stor skatt.

Vallejos dörr. De unga männen presenterade sig som missionärer som spred Guds ord över hela världen. De sa att deras budskap innehöll en inbjudan till alla att finna Jesus Kristus och den sanna vägen som leder oss tillbaka till Gud Fadern.

Ett sådant budskap skulle verkligen vara en skatt! Fadern i familjen, Don Rubén Orlando Vallejos, kände att han behövde lyssna till dessa unga män. Han började träffa dem och tala om evangeliet med dem. Trots att hans fru inte var intresserad brukade hans söner, Matías, 12 år, och Elías, 11 år, sitta och lyssna ibland.

I början förstod inte pojkarna allt detta tal om att den sanna kyrkan hade återställts. Men med tiden blev de allt mer övertygade om vikten i det som missionärerna sade. De ville också ta del av lektionerna.

"När vi fått vår första egna lektion med missionärerna", förklarar Elías, "ville de att vi skulle be och fråga Gud om Mormons bok och kyrkan var sann. Jag bad samma kväll och när jag vaknade dagen därpå, kände jag en önskan att göra allt det som missionärerna hade bett oss att göra. Jag lärde mig att när vi ber med ett uppriktigt hjärta blir dessa böner alltid besvarade."

Insikt om bönens kraft. Början på ett vittnesbörd om sanningen. Detta var sannerligen en skatt.

Matías började också finna en skatt. "Skrifterna och kyrkans tidskrifter hjälpte mig mycket", säger han. Ett särskilt skriftställe i Mormons bok

gjorde djupt intryck på honom: "O, lägg på minnet, min son, och lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud" (Alma 37:35).

Bröderna började gå till mötena i Eldorado församling i Florencio Varela stav i Argentina. Med sina föräldrars tillstånd döptes Matías och Elías den 29 september 1999.

De fortsatte att lära sig hur andligt rika de kunde bli. Två veckor efter Matías dop tog han till exempel emot det aronska prästadömet och ordinerades till diakon. "Det kändes direkt att jag hade tagit emot himmelsk kraft", säger han. Han kände också den Helige Andens inflytande, en gåva som han fick när han konfirmerades som medlem i kyrkan.

"Jag hade frestats att ha en ring i örat", säger han. "Sedan fick jag en broschyr som beskrev hur man bör vara klädd när man går till kyrkan och andra aktiviteter. När jag hade läst den omvände jag mig. Min mor frågade om jag skulle sätta dit ringen igen. Jag sade till henne att det inte längre kändes rätt att ha

Upptäckten av en skatt ledde till en annan. Elías fick rika erfarenheter av bönen.

Matías upptäckte att ett vittnesbörd om sanningen blir värdefullare när man delar med sig av det.

den. Så var det med det. Jag kände styrkan från att ha överkommit frestelsen. Jag kände Anden viska till mig och tala om för mig vad jag borde göra."

Prästadömet kraft. Den Helige Andens vägledning. Sannerligen var också detta en skatt.

Matías och Elías var så imponerade av det de lärde sig att de ville dela med sig av sin nya kunskap. De började tala med några av sina vänner i grannskapet, bröderna Anríquez. Juan Carlos var 12 år och Esteban 11. Juan Carlos verkade särskilt intresserad, och han tog snart emot missionärernas lektioner och besökte kyrkans möten. Efter flera månader döptes han och ordinerades strax därefter till diakon.

Matías och Juan Carlos fortsatte att utvecklas i prästadömet. Vid 13 års ålder kallades Matías att verka som kvorumpresident för diakonerna. Elías fyllde 12 och blev diakon. Ett år senare fyllde Matías 14 år, blev lärare och kallades strax därefter som lärarnas kvorumpresident. Juan Carlos fyllde också 14 och ordinerades till lärare.

Då hände något underbart. Don Rubén Orlando Vallejos, Matías och Elías far, lät till slut döpa sig. Broder Vallejos arbetar som slaktare och hans arbetstider gjorde det svårt för honom att komma till kyrkans

Esteban insåg att prästadömet kraft blir större när man använder den till att välsigna och tjäna andra på Frälsarens sätt.

Juan Carlos (höger) hittade en aldrig sinande källa av inspirerande ädelstenar genom att studera skrifterna.

möten. Men han inspirerades av att se hur hans söner utvecklades och hur de hjälpte andra. Dagen han döpte sig hade de en stor fest, med *asado* (grillat nötkött) som grädden på moset! Men än viktigare var den andlighet som de närvarade kände.

Matías och Elías frågade sin vän Esteban vad han tyckte om dopgudstjänsten. "Jag svarade att jag hade känt något speciellt och att jag tyckte mycket om den", minns Esteban. De frågade om han ville lyssna till lektionerna. "Det sade jag att jag ville. 'Faktum är', sade jag, 'att jag skulle vilja bli döpt'." Några veckor senare, efter att ha undervisats om evangeliet, döptes Esteban. Och han ordinerades snart till diakon.

Tjänandet i prästadömet, en vänskapsskatt. Glädjen av att se andra ta

emot evangeliet, en glädjeskatt. Sådana rikedomar kan inte mätas, eftersom de är eviga skatter.

Om du besöker det aronska prästadömet i Eldorado församling idag kommer du att se bröderna Vallejos och Anríquez i full fart. Elías är diakonernas kvorumpresident, Esteban är hans rådgivare. Matías är lärarnas kvorumpresident, med Juan Carlos som rådgivare. Varje vecka besöker de kvorummedlemmar som inte kommer till kyrkan. De har lyckats få flera unga män att komma tillbaka som annars kanske skulle ha avfallit. Matías och Juan Carlos är nu tillräckligt

gamla att delta i tidigt morgonseminarium. På söndagarna hjälps alla fyra vännerna åt att förbereda och dela ut sakramentet. Och bröderna Vallejos skulle tala om för dig att deras pappa har burit sitt vittnesbörd för några av sina kunder och att flera av dem håller på att ta lektionerna.

Pojkarnas egna vittnesbörd har stärkts när de delat med sig av dem till andra. Matías berättar om en av

hans senaste trosstärkande erfarenheter: "För inte så länge sedan, en lördag innan jag gick och lade mig, höll jag min kvällsbön och bad att fler människor skulle komma till kyrkan. Den söndagen kom många människor dit. Det kändes bra. Sådana saker stärker mitt vittnesbörd. Att läsa om Joseph Smith i Läran och förbunden stärker mitt vittnesbörd. Jag vill be som han gjorde — han var lika gammal som jag!"

Elías känner också till bönen kraft: "Jag vet genom mina böner att Mormons bok är sann. Jag vet genom

mina böner att kyrkan är sann. Jag vet att jag kommer att utvecklas mot de mål jag har satt upp. Jag kommer att fortsätta att utvecklas tills jag åker på mission." Och då kommer han att utvecklas ännu mer.

Juan Carlos är glad för de sätt han växt på. "Jag är tacksam för Matías och Elías, för att de berättade om kyrkan för mig och min bror", säger han. Esteban håller med. "De hjälpte oss att hitta den allra största skatten", säger han. "De hjälpte oss att hitta sanningen."

Vittnesbörd efter vittnesbörd. Evigt perspektiv. Hjärtats och själens rikedomar. Ja, man kan finna en skatt i Eldorado. Den är en kostbar pärla, en andlig skatt av gränslöst värde. □

Juan Carlos och Esteban Anríquez är idag tacksamma över att Matías och Elías ledde dem till evangeliet. "De hjälpte oss att hitta den allra största skatten", säger Esteban. "De hjälpte oss att hitta sanningen."

SÅ KAN VI ÄLSKA OCH STÖDJA ANDRA

När vi uppehåller en vän, eller en granne eller en främling på gatan", säger äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum, "ger vi vårt stöd, vi delar med oss av vår styrka, vi ställer upp och hjälper till. Vi håller varandra uppe under tyngden av nuvarande omständigheter. Vi bär varandras bördor under de personliga påfrestningarna i livet." Detta ansvar är vårt som medlemmar i kyrkan eftersom "när det gäller något så viktigt som att stödja och uppehålla är Herren Jesus Kristus vårt exempel och vår före-

bild, precis som han är i allt annat vi gör" (se detta nummer, s 11).

♥ Eftersom Frälsaren ger oss så mycket kärlek och stöd vill vi följa hans exempel och älska och stödja andra. Det är denna önskan som gör att unga män och kvinnor verkar som missionärer och vittnar om honom. Denna önskan motiverar också medlemmar att sträcka ut en kärleksfull arm till dem som har gått vilse. Följande berättelser visar hur denna önskan förändrar människor — både de som ger denna stödjande kärlek och dem som tar emot den.

"Han lever, min Förlossare"

Francisca Cristina Villar Rey

Under vintern år 1990 verkade jag som heltidsmissionär i Lérida, en stad i Spanienmissionen Barcelona. Min kamrat, syster McKee, var sjuk och vi var tvungna att stanna hemma i vår lägenhet i flera dagar. Det var frustrerande, särskilt som vi äntligen hade några undersökare som gjorde framsteg och som behövde få undervisning. Vi hade andra som inte gjorde framsteg och som behövde uppmuntras. Vi bad för att få veta

hur vi kunde använda denna svåra tid väl.

Vi läste om Frälsaren en morgon och talade om för varandra vad han betydde för oss personligen. Plötsligt visste vi hur vi kunde använda vår tid produktivt. Vi kunde göra en presentation om Jesu Kristi liv och mission.

När vi bad om vägledning kom en känsla av frid över oss. Vi började förstå vilka bilder vi behövde och höra orden som hörde samman med dem.

Vi kände oss manade att söka på särskilda platser och där fann vi just de uttryck eller målningar som var exakt vad vi behövde. Vi kom ihåg vilka nummer av *Liahona* och *Ensign* som innehöll vissa bilder. Vi bad medlemmar och andra missionärer

När vi framförde presentationen var syster McKee och jag så rörda att vi knappt kunde läsa våra repliker.

att hjälpa oss hitta de bilder vi inte hade. På samma sätt hittade vi musiken.

Efter att ha arbetat under flera dagar avslutade vi planeringsfasen av vårt arbete. Vi började öva om och om igen på att koordinera musiken med texten, så att allt skulle passa ihop när vi framförde presentationen.

Namnet på vårt arbete kom av sig självt. När vi slutförde vårt projekt lärde vi oss att förstå delar av Frälsarens mission vi aldrig tänkt på tidigare. Vi kunde båda säga med mycket större inlevelse: "Han lever, min Förlossare." Det blev titeln.

Så snart syster McKee blev frisk visade vi presentationen som ett tillägg till lektionerna för några av dem som vi undervisade. Vår största andliga erfarenhet kom tillsammans med familjen Aranda. Familjen Aranda ville inte döpa sig trots att de bad, läste och ställde frågor. Vi beslöt oss för att försöka en sista gång. Vi skulle visa vår presentation om Frälsaren för dem.

Det blev början till en av de mest oförglömliga händelserna på min mission. När vi framförde presentationen var syster McKee och jag så rörda att vi knappt kunde läsa våra repliker. När vi var klara vågade ingen bryta tystnaden och störa friden som fyllde rummet. Broder Aranda hade böjt sitt huvud. När

han slutligen talade hade han tårar i ögonen. "Jag vet inte vad det är som jag känner här" — han pekade på sitt bröst — "men det är så starkt, så underbart, att jag inte kan uttrycka det."

När vi återvände några dagar senare hade familjen Aranda beslutat sig för att bli döpta.

Tre veckor senare avslutade jag min mission och återvände hem till La Coruña i Spanien. De största välsignelserna jag fick av att verka som missionär var min ökade kunskap om Frälsaren och min övertygelse om att vi kan hjälpa till med Herrens arbete om vi verkligen önskar det.

Francisca Cristina Villar Rey är medlem i Madrids fjärde församling, Madrids östra stav i Spanien.

"Varför är du så annorlunda?"

Juana Rivero de González

Jag blev medlem i kyrkan när jag var mycket ung. Under hela min uppväxt verkade jag i olika kallelser i kyrkan och det är omöjligt att beskriva glädjen jag kände tack vare dem. Men en av de mest anmärkningsvärda erfarenheterna jag hade i min ungdom, skedde en vecka innan jag åkte på mission.

Jag lämnade in mina missionspapper i januari 1976. Efter ett tag, efter något som kändes som en evighet, fick jag ett brev där jag kallades att

verka i Mexicomissionen Monterrey.

Eftersom min stavspresident skulle bli avlöst avskilde han mig en vecka innan jag skulle åka. Han förklarade vad jag behövde göra nu när jag hade blivit avskild, men vi kom överens om att jag skulle fortsätta att arbeta ytterligare en vecka — som planerat. Jag ville arbeta så mycket jag kunde för att tjäna mer pengar till min mission och för att hjälpa min familj. När jag lämnade stavspresidentens hem efter att ha blivit avskild den söndagskvällen, kände jag en underbart varm känsla i hela kroppen.

Nästa morgon steg jag upp för att gå till jobbet som vanligt. När jag gick in i kontorsbyggnaden jag arbetade i hälsade jag på hissvakten och sade vilken våning jag ville till. Vakten svarade inte utan stirrade bara på mig. Sedan steg företagets ägare in i hissen, och vi hälsade på varandra. När hissdörrarna hade stängts märkte jag att mina chefer också stirrade på mig. De undrade vad som hade hänt. Jag svarade att ingenting hade hänt.

När jag kom fram till min avdelning slutade mina arbetskamrater att prata och tittade på mig. Jag förstod fortfarande inte varför.

Senare samma dag kallade mina chefer in mig på sitt kontor. De bad mig rekommendera någon ansvarsfull person som kunde ta över efter

När företagets ägare steg in i hissen, stirrade de på mig. De frågade mig vad som hade hänt.

mig. Sedan frågade de varför jag verkade så annorlunda. Jag berättade för dem om min religion och min mission. De gratulerade mig och vägrade att ta emot min avskedsansökan. De sade att de istället skulle låta mig ta tjänsteledigt under ett och ett halvt år så att jag inte skulle förlora mina anställningsförmåner. Och de bad mig komma tillbaka till arbetet så snart jag avslutat min mission.

När jag iakttog mina arbetskamrater under min sista arbetsdag insåg jag hur mycket jag älskade dem, även om deras normer var mycket annorlunda mina. María, som arbetade nära mig, frågade, "Vad är det som händer med dig? Varför är du så annorlunda?" Hon sade att jag strålade. "Varför?" frågade hon.

Till sist började jag förstå vikten av missionsarbete från ett nytt perspektiv. Jag hade kallats som Herrens tjänare och den Helige Andens inflytande sken igenom.

Jag är tacksam över att vår himmelske Fader gav mig en veckas förberedelse innan min mission. Jag är också tacksam för mina arbetskamrater. De stärkte mitt vittnesbörd om evangeliet genom att låta mig se vikten av min kallelse genom deras ögon.

Juana Rivero de González är medlem i Juárez församling. Arbolillo stav i Mexico City i Mexico.

Jag handlade i tro

Walfre Ricardo Garrido

Jag var bara 15 år gammal när jag mötte heltidsmissionärerna första gången — två trevliga unga män som det var något speciellt med. Trots att jag inte kom ihåg så mycket av det de sade under den första missionärslektionen, kunde jag inte glömma hur väl till mods jag kände mig när jag talade med dem.

Jag var ordförande i min kyrkas lokala ungdomsgrupp och jag var

inte intresserad av att byta religion. Faktum är att jag kände mig förrådd när min äldre bror och syster beslutade sig för att låta döpa sig. Fast jag inte tyckte om vad de gjorde, kom jag till deras dogudstjänst för att visa mitt stöd. Det var svårt för mig att erkänna det, men under dopet fick jag samma goda känsla igen.

Med tiden blev jag bättre och bättre vän med missionärerna. Till slut avgick jag som ordförande för min kyrkas ungdomsgrupp, men jag var fortfarande inte säker på att jag ville bli döpt.

Så en dag kom en av äldsterna till mitt hem tillsammans med en medlem i församlingen. Jag sade: "Äldste, jag skulle vilja arbeta med dig någon gång." Han svarade, "Jag är ledsen, men du måste vara medlem i kyrkan innan du kan bli missionär".

Flera dagar senare tog jag upp broschyrerna som äldsterna hade lämnat hemma hos mig. Jag läste dem en efter en och slog upp skriftställena i Bibeln och Mormons bok som de hänvisade till. Sedan, för att testa Moronis löfte, bad jag för att få veta om Mormons bok var sann. Anden vittnade för mig att den verkligen var sann och sex månader efter det att jag mött missionärerna blev jag döpt.

Det första jag gjorde efter mitt dop var att fråga missionärerna om jag nu kunde arbeta tillsammans

med dem. "Du måste vänta tills du fått det aronska prästadömet", svarade de. Två veckor senare fick jag prästadömet. Samma dag gick jag ut tillsammans med äldsterna. När jag gick tillsammans med dem beslutade jag mig för att jag en dag också skulle vara heltidsmissionär.

De följande åren njöt jag av alla välsignelser som sista dagars heliga ungdomar får. Jag deltog i seminariet och på Unga mäns aktiviteter, välsignade och delade ut sakramentet och fick slutligen det melkisedekska prästadömet. Min mor protesterade tyvärr mot att jag gick i kyrkan och sade att den tog upp för mycket tid. När jag fyllde 19 år och började fylla i mina missionspapper ville min mor att jag skulle låta bli. Jag beslöt mig för att böja mig för hennes vilja och att tjäna Herren på alla andra sätt som jag kunde.

Under de följande fyra åren verkade jag som stavskamrer. Jag gav hela min själ, sinne och styrka till mitt kall. Och jag arbetade ofta tillsammans med heltidsmissionärerna. Jag drömde om att en dag få bli en heltidsmissionär.

Med tiden kallades jag som lärare i seminariet. Denna möjlighet, tillsammans med mitt kall i staven, gav mig så mycket att göra att jag kände att jag trots allt tjänade Herren — även om jag inte var på mission.

Så en dag kom min syster på

besök med sina underbara små döttrar. Det var en månad innan jag fyllde 24 år. Tiden höll på att rinna ut och jag visste att jag måste besluta mig för vad jag ville göra med mitt liv. Den dagen somnade en av mina systerdöttrar i min famn. När jag såg på henne medan hon sov förstod jag att jag en dag skulle ha egna barn och att de skulle fråga mig. "Pappa, varför gick inte du på mission?" Det var då jag fattade mitt beslut.

Mitt beslut var inte lätt för min mor att acceptera. Hon hade separerat från min far och jag var det enda barnet som bodde hemma. Ändå visste jag att det jag gjorde var rätt, så jag fyllde i mina papper och skickade in dem. När jag fick kallelsen att verka i Hondurasmissionen Comayaguela blev min mor så upprörd att hon blev sjuk. Men med tiden började hon acceptera mitt beslut och hjälpte mig till och med i mina förberedelser för att åka.

Den dag jag åkte till missionsnärsskolan gav jag min mor en prästadömsvälsignelse. Och medan jag var på mission började jag förstå Herrens löfte: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger" (L&F 82:10). Jag var så lycklig när kallelsen jag drömt om så länge till slut var min — att få verka som representant för Herren och hans kyrka på heltid. Hur stor var inte min glädje när jag hade verkat som missionär under ett år och fick

veta att min mor hade accepterat sanningen och blivit döpt. Vad jag är tacksam över att jag handlade i tro.

Walfre Ricardo Garrido är medlem i Atiquizaya församling, Atiquizaya stav i El Salvador.

Hemlärarna som vägrade ge upp

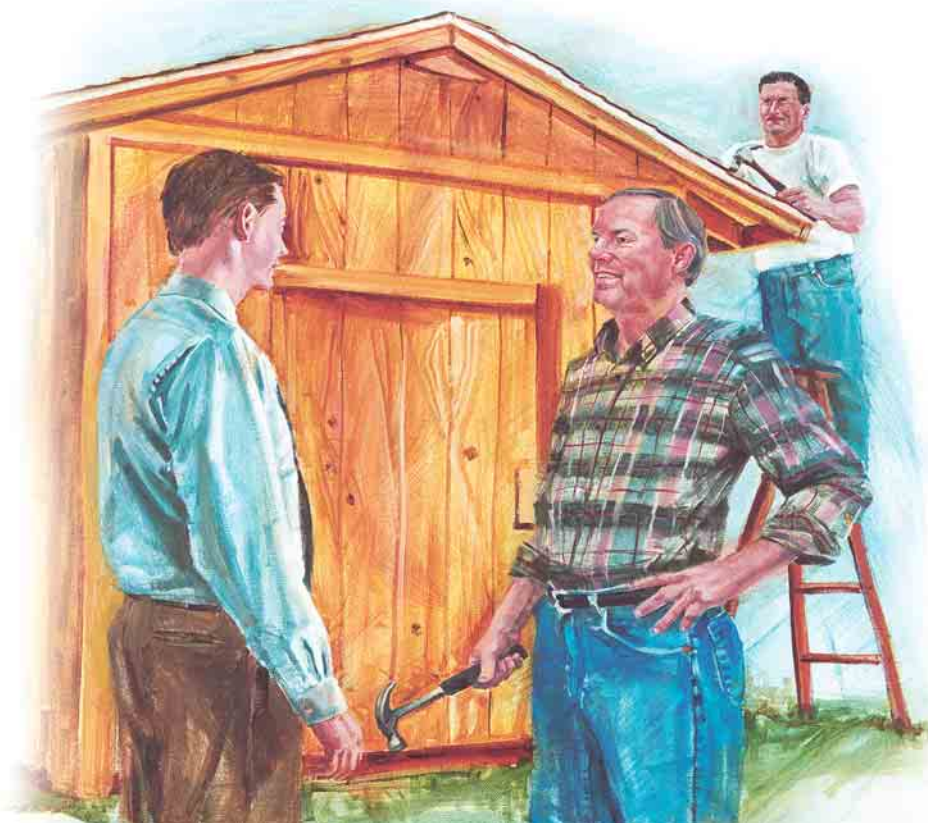
David Head

Ett år efter det att min hustru Anthea och jag gick med i kyrkan 1965, beseglades vi tillsammans med våra två små döttrar i templet i London.

På den tiden fanns det bara en stav i Storbritannien. Eftersom det var stor efterfrågan på ledarskap inom prästadömet, kallades jag snart att verka som grenspresident i en stad som låg 25 kilometer från min hemmagren. Jag välkomnade den utmaning som detta nya kall förde med sig och verkade så småningom i distriktspresidentskapet och sedan i biskopsrådet när vår gren blev en församling.

Allt eftersom vår familj växte i evangeliet, blev mitt arbete som försäljningschef allt mer krävande och jag behövde ofta vara hemifrån två till tre kvällar i veckan. Jag hade också några nya vänner som inte var medlemmar i vår kyrka och som gjorde att jag började tvivla på sanningshalten i några av kyrkans läror.

Jag tyckte om att diskutera med mina nya intellektuella vänner.

När jag kom hem såg jag att våra hemlärare redan hade monterat skjulet.

Genom att använda skrifterna försökte de bevisa att kyrkan inte följde några grundläggande trosbegrepp som varit bud ända sedan Adams tid. Jag borde ha burit mitt vittnesbörd för dem om det återställda evangeliet och gått min väg. Istället började jag att lyssna till dem och mina små tvivel om läran började växa. Snart slutade jag att betala tionde och att besöka templet. Min hustru protesterade när jag slutade att gå till kyrkans möten och våra döttrar protesterade när vi slutade ha familjens hemafton.

Under denna tid gav två människor från kyrkan aldrig upp. Våra hemlärare bjöd in mig till kyrkan varje söndag, ibland personligen och ibland per telefon. De besökte vårt hem minst en gång i månaden och ibland två. De visste till och med när vi behövde någonting. Jag kommer

särskilt ihåg den gången då jag beställde ett trädgårdsskjul som levererades omonterat medan jag var borta. När jag kom hem såg jag att våra hemlärare redan hade monterat skjulet.

Jag beundrade särskilt vår seniorhemlärare, Des Gorman, en kanadensare med irländskt påbrå. Han var en uppriktig person som verkligen brydde sig om andra. För mig representerade han kyrkan och jag visste att kyrkan måste vara en bra organisation, trots att jag inte gick dit.

Till sist blev vi välsignade med en liten pojke. Våra hemlärare påminde mig om att det var en prästadömsed att namnge och välsigna de nyfödda under faste- och vittnesbörds-mötet. Jag ville inte göra det själv, men jag tillät till slut att vår son skulle bli välsignad av andra.

Broder Gorman tog min plats och var språkröret för en underbar välsignelse till vår son, Ronan. När jag lyssnade vittnade Anden kraftfullt till mig. Jag hade varit stolt. Jag hade gjort stora misstag. Jag hade nästan förlorat mitt vittnesbörd om sanningen i det återupprättade evangeliet. Jag hade fortfarande min familj, men jag hade nästan förlorat den underbara frid som evangeliet ger. Många tårar föll under det att min hustru, broder Gorman och biskopsrådet stöttade mig i min omvändelse.

Från den stunden har jag varit aktiv i kyrkan. Våra hemlärare har fortsatt att stödja mig. Vår lilla pojke är nu en återvänd missionär, gift i templet och uppfostrar sin egen familj. Jag vet att hans liv är en hyllning till den man som gav honom ett namn och en välsignelse.

Jag kommer alltid att vara tacksam för de två hängivna hemlärarna som tog sitt uppdrag på allvar. Trots att broder Gorman avled för några år sedan vet jag att jag aldrig kommer att glömma honom eller hans tålmodiga fasthet i att be mig komma tillbaka. Han gav aldrig upp.

Idag försöker jag efterlikna hans stillsamma och kärleksfulla ståndaktighet i min egen hemundervisning och i andra kallelser i kyrkan. □

David Head är medlem i Worcesters församling, Cheltenham stav i England.

Låt eleven arbeta

Hur vi kan öka elevens medverkan under lektionen

Effektiv undervisning sker när klassmedlemmarna deltar i lektionen.

En ledare i staven undervisade äldstekvorumet under en församlingskonferens. Han hade uppenbarligen lagt ner mycket tid och ansträngningar på att förbereda sig och han var uppriktig i sitt tal. Men kvorummedlemmarna lyssnade inte, en del skruvade till och med på sig. Varför? När läraren efter avslutningsbönen funderade över hur lektionen hade gått insåg han att han, istället för att engagera eleverna, bara hade hållit ett mycket långt tal.

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum betonade nyligen att kyrkans medlemmar måste bli bättre på att undervisa om evangeliet: "Nu, under en tid när vår profet manar till större tro genom att höra Guds ord, måste vi ge ny livskraft åt och på nytt låta förstklassig

**Jonn D Claybaugh
och Amber Barlow Dahl**

undervisning inta främsta platsen i kyrkan" ("Det är från Gud du har kommit som lärare", *Nordstjärnan*, juli 1998, s 24).

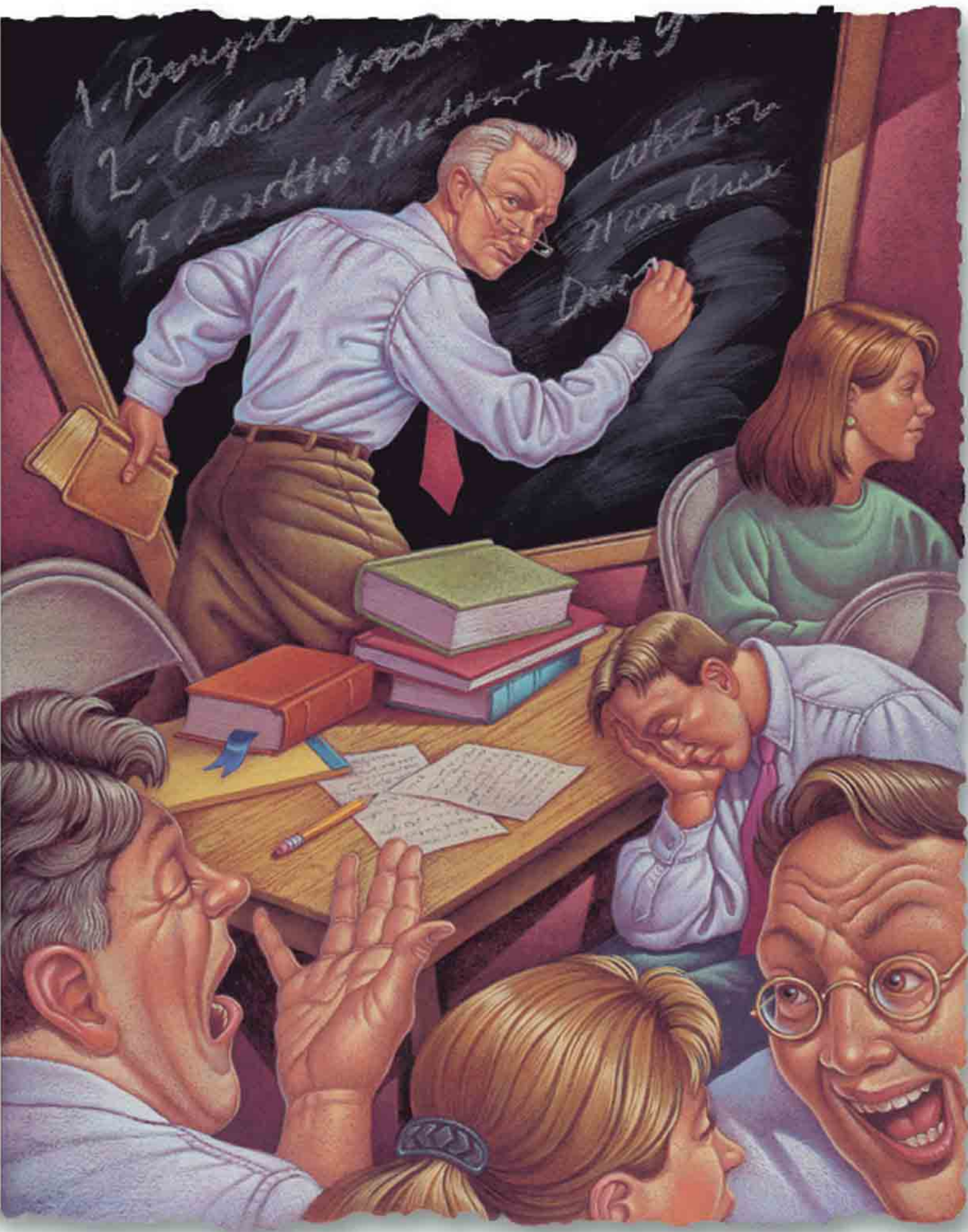
HUR KAN VI UNDERVISA OM EVANGELIET PÅ ETT EFFEKTIVT SÄTT?

En lärares roll "är att hjälpa den enskilde att ta ansvaret för att lära sig evangeliet — att väcka en önskan inom honom att studera, förstå och leva enligt evangeliet samt att visa honom hur han kan göra det" (*Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s 61).

"Det är eleven som ska lära sig något. Därför är det eleven som måste aktiveras." (Asahel D Woodruff,

Teaching the Gospel [1962], s 37.) Framgångsrika lärare inriktar sig mindre på att dela med sig av det de kan och koncentrerar sig mer på att hjälpa klassmedlemmarna att utveckla sin egen önskan att söka kunskap och inspiration.

Vi är mindre effektiva både hemma och i kyrkans klassrum när vi försöker "dränka" andra med kunskap och utveckling. Talarna inbjuder sällan andra att delta under sakramentsmöten, konferenser eller andra formella tillfällen. Men i klassrummen kan vi följa mönstret som etablerades genom Herrens instruktioner till profetskolan: "Utväljen en lärare åt eder och låten ej alla föra ordet på en gång. Låten en tala i sänder och de övriga lyssna därpå, så att när alla hava talat, alla kunna känna sig uppbyggda genom varandra och alla

*Hur mycket
material som
täcks är inte så
viktigt som att
hjälpa varje elev
att känna
Andens
inflytande.*

hava samma förmåner” (L&F 88:122; kursivering tillagd).

Hur kan vi då hjälpa eleverna att delta aktivt i evangelielektionerna?

1. TALA MINDRE

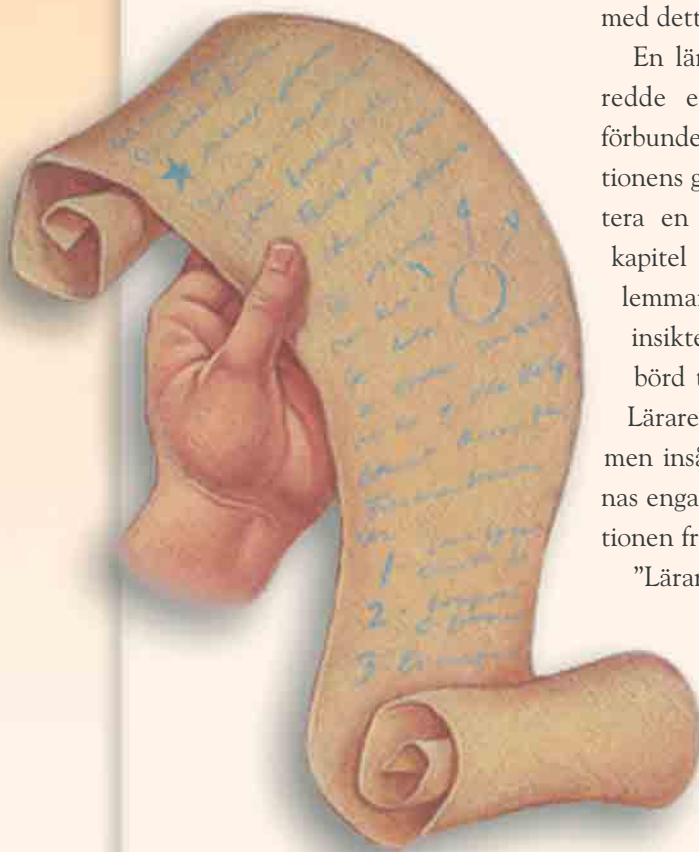
Lärare som talar under 90 procent av lektionstiden talar förmodligen för mycket. Naturligtvis behöver du som lärare förklara saker, delge instruktioner, exempel, berättelser, vittnesbörd och så vidare, men det bör ske för att främja deltagandet.

Under en effektiv lektion kanske eleverna talar under 40 till 60 procent av tiden. Detta tillvägagångssätt kommer att hjälpa dig att undvika att bara föreläsa eller dela ut information. Istället blir du ett hjälpmedel — som hjälper eleverna lära sig från skrifterna, från andra elever och från Anden. Naturligtvis behöver du presentera lektionen och lägga en grund och vid lektionens slut klargöra och sammanfatta den lära som behandlats. Men du bör vara aktsam så att du inte tar upp för mycket tid med detta.

En lärare i Söndagsskolan förberedde en lektion ur Läran och förbunden 135–137. Men under lektionens gång började eleverna diskutera en del principer som finns i kapitel 135. När många klassmedlemmar delade med sig av sina insikter, erfarenheter och vittnesbörd tog lektionstiden snart slut.

Läraren kände sig först frustrerad, men insåg sedan att det var elevernas engagemang som hade gjort lektionen framgångsrik.

”Lärare bör akta sig för att avsluta en bra diskussion alltför tidigt i ett försök att täcka allt material de förberett. Det som betyder allra mest är inte hur

mycket material man gått igenom utan att eleverna känner Andens inflytande, får större insikt i evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet" ("Evangelieundervisning och ledarskap", s 304).

2. STÄLL EFFEKTIVA FRÅGOR

För att inleda lektionen kan du be en klassmedlem att läsa ett skriftställe eller ett citat ur lektionsmaterialet. Sedan kan du ställa frågor som framkallar meningsfulla svar. Frågor som bara kräver ett "ja- eller nej-svar", frågor som de flesta klassmedlemmarna redan vet svaret på och frågor som kräver att eleverna gissar vad du

tänker på, kommer vanligtvis inte att främja engagemang och meningsfulla svar. Du kan istället ställa den här typen av frågor:

- Vad betyder dessa verser för dig?
- Vilka evangelieprinciper finner du i verserna . . . ?
- På vilket sätt hjälper _____ dig att förstå . . . ?
- Vad skulle du stryka under eller markera i dessa verser? Varför?
- Om du skulle säga detta med egna ord, hur skulle det låta?
- Vad kan vi lära oss från detta?
- Hur kan vi tillämpa detta i våra liv?
- Vad tycker du om detta, eller hur känner du inför detta?
- Är det någon som vill dela med sig av sitt vittnesbörd eller en erfarenhet angående denna princip?

Här följer några exempel på frågor som man kan använda när man undervisar ur 1 Nephi 16:

- Hur kände sig varje medlem i Lehis familj när Nephis båge gick sönder?
- Vilken vers antyder vad Nephi kände?
- Är det någon som vill berätta om en utmaning eller en prövning som fört med sig andlig tillväxt?

DELTAGANDE LEDER TILL TILLVÄXT

Ju mer klassmedlemmarna läser sina avsnitt i skrifterna, ju mer de tar med sig skrifterna till lektionen och ju mer de diskuterar vad evangeliet verkligen betyder i deras liv, ju större blir deras inspiration, tillväxt och glädje när de försöker lösa sina personliga bekymmer och utmaningar." — Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum ("Teaching by the Spirit", *Ensign*, januari 1989, s 15) □

*Effektiva lärare
i evangeliet är
ödmjuka, villiga att
låta andra skina
och att låta klass-
medlemmarna spela
huvudrollen.*

■ Vilka verser i detta kapitel tycker du bäst om? Varför?

Försäkra dig om att du ger eleverna nog med tid att begrunda och svara på dina frågor eller inbjudningar att delta. Låt eleverna veta att tystnad inte behöver kännas besvärande genom att till exempel säga: "Låt oss fundera på detta ett tag och när någon är redo att svara, var snäll och räck upp handen." Om tystnaden inte besvärar dig kommer den inte heller att besvara dina elever. Lärare bör inte pressa klassmedlemmar att berätta om personliga erfarenheter eller känslor om de inte själva vill. Vissa erfarenheter kan vara för heliga för att dela med sig av.

3. GE POSITIV RESPONS

"Du kan hjälpa dem du undervisar att känna sig säkrare på sin förmåga att delta i en diskussion om du säger något positivt om varje uppriktig kommentar" (*Undervisning: Den högsta kallelsen*, s 64). Lärare bör inte förlöjliga eller kritisera någon fråga, kommentar, erfarenhet, några känslor eller något vittnesbörd. De bör vara tillmötesgående och visa uppmärksamhet och kärlek och göra sitt bästa för att främja positivt deltagande. Du kan hjälpa dina elever att känna att deras delaktighet är betydelsefull och

att deras engagemang är viktigt, även om du ibland måste klargöra misstolkade läror. Kom ihåg att eleverna tar en social, känslomässig och andlig risk när de delar med sig av personliga insikter. De kommer att tveka inför att delta igen om de inte får positiv respons.

Bli inte för bekymrad om elevens kommentar leder diskussionen i en riktning du inte tänkt dig. Om en kommentar inte hjälper lektionens framåtskridande kan du helt enkelt säga något positivt om kommentaren, lägga fram ett nytt ämne och återigen be eleverna att delta. Några sätt att kommentera klassmedlemmars svar är:

■ Tack för den kommentaren.

■ Det var bra sagt!

■ Tack för att du berättade hur du känner.

Du kan också inbjuda flera att delta genom att säga:

■ Det är en bra fråga. Vem skulle vilja svara på den?

■ Det var intressant. Var snäll och förklara vad du menar.

■ Hur kommer det sig att du känner på det sättet?

Om en klassmedlem säger något som inte är lämpligt eller som är felaktigt, kan du säga:

■ Tack så mycket. Principen som jag vill att ni tänker på är . . .

■ Jag har också hört det, men jag tror att . . .

Du kanske har en eller två klassmedlemmar som alltid är villiga att svara på frågor eller ge kommentarer. Var tacksam för deras villighet att delta. Men president Howard W Hunter (1907–1995) gav oss rådet: "Gå inte i fällan som en del av oss fastnar i genom att fråga de som alltid är kvicka och ivriga och redo med rätt svar. Sök och leta efter dem som tvekar att delta, som är skygga och återhållsamma och kanske bekymrade i anden" (*Eternal Investments* [tal till lärare inom kyrkans utbildningsverksamhet, 10 februari 1989], s 4). Men lärare bör samtidigt inte pressa eller tvinga elever att delta som av någon anledning föredrar att inte säga något. Och lärare bör inte generera eller göra så att klassmedlemmar

känner sig besvärade genom att försöka få alla att delta.

GLÄDJEN AV ATT UNDERVISA OM EVANGELIET

Effektiva lärare i evangeliet är ödmjuka, villiga att låta andra skina och att låta klassmedlemmarna spela huvudrollen. Syster Virginia H Pearce, som verkade som första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, sade: "Den skicklige läraren vill inte att eleverna ska lämna lektionen och prata om hur fantastisk och ovanlig läraren är. Läraren vill att eleverna, när de går sin väg, ska tala om hur fantastiskt evangeliet är!" ("Det vanliga klassrummet — en viktig plats för stabil och fortsatt tillväxt", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 12.)

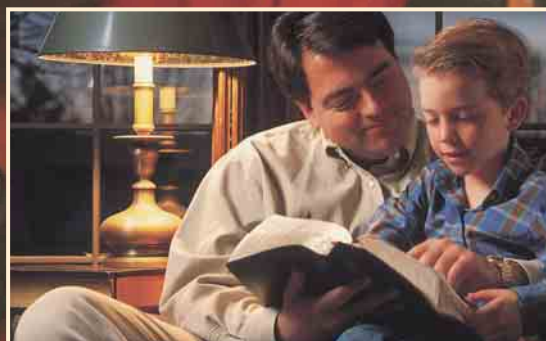
Jesu Kristi evangelium är sannerligen underbart och vi kan sträva efter att låta det underbara komma fram genom att ta till vara alla klassmedlemmars kunskap, känslor, idéer, erfarenheter och vittnesbörd. Genom effektiv undervisning om evangeliet kan alla "känna sig uppbyggda genom varandra". □

Jon D Claybaugh är president för Costa Ricamissionen San José. Amber Barlow Dahl är medlem i Centennials församling, Eagle stav i Idaho.

UNDERVISA ELEVERNA, HÅLL INTE BARA LEKTIONER

En lärare i evangeliet sätter inte sig själv i centrum. Den som förstår den principen ser inte sitt kall som "att hålla en lektion", eftersom den definitionen ser undervisningen från lärarens synvinkel och inte elevens." — Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum ("Undervisa om evangeliet", *Liahona*, januari 2000, s 96) □

SISTA DAGARS HELIGA PROFETER TALAR OM HUR VI KAN UNDERVISA OM EVANGELIET

**DAVID O MCKAY (1873–1970),
KYRKANS NIONDE PRESIDENT**

"Ledaren eller läraren misslyckas i det arbete som anförtratts honom eller henne om de endast riktar medlemmens kärlek mot sin egen personlighet. Det är ledarens ansvar, och lärarens ansvar, att lära medlemmen att älska — inte ledaren eller läraren, utan evangeliets sanningar. Kristus håller alltid och överallt sig själv tillbaka för att göra Faderns vilja. På samma sätt bör också våra ledare och lärare hålla sig tillbaka, vad den egna personligheten beträffar, för att framhäva den sanning som han vill att de undervisar om.

När folket kom till Jesus och bad om bröd, eller om sanningen, avvisade han dem aldrig med en sten. Han hade alltid någon sanning att ge. Han förstod den. Han utstrålade den. Han förstod hur han kunde använda liknelser, de ting som omgav honom, för att hans åhörare skulle förstå sanningen. Med andra ord var han uppfylld av sitt ämne och kunde sedan fylla sina åhörare med det ämnet. Det är inte alltid vad du säger, utan det som du *är* som gör intryck på barnen, de unga, eller dem du umgås

med. 'Det du är', sade [Ralph Waldo Emerson], enligt många den visaste av alla amerikaner, 'dundrar så högt i mina öron att jag inte kan höra vad du säger'" (Conference Report, oktober 1968, s 143–144).

**SPENCER W KIMBALL (1895–1985),
KYRKANS TOLFTE PRESIDENT**

"Vi körde norrut på en landsväg i Oklahoma och såg hur eftermiddagssoolen försvann bakom molnen. Det gråa fördjupades och blev olycksbådande. Vi sade: 'Det ser ut som om det håller på att bli oväder.' När mörkret tätnade och vinden började vira, sade vi: 'Det kommer att bli en våldsam storm.' När den kom med hela sitt infernaliska raseri, sade vi: 'Regnet och vinden har blivit en rasande virvelvind.'

Dessa är oroliga tider. Dagstidningarna ger plats på sina förstasidor åt allt större våldsamheter och tidskrifter ägnar sidor åt det växande hotet . . .

Kan det stoppas? Kan vi bryta trenden och återföra ärbarenheten och skapa ordning ur kaos? Svaret är ja — ett klart, kraftfullt *ja*. Men det kommer inte att vara lätt . . .

Hemlivet, hemundervisningen, vägledningen från föräldrar är universalmedlet mot alla åkommor, ett botemedel för alla sjukdomar, en utväg ur alla problem . . .

Åh, mina bröder och systrar, Guds söner och döttrar, Kristi kyrkas medlemmar, alla religiösa samfunds medlemmar, alla nationers folk, låt oss ta tag i detta universalmedel och läka våra sår och göra våra barn immuna mot det onda genom att helt enkelt undervisa och lära dem att gå Herrens väg. Varje far och mor i Sion, och varje katolik, protestant, jude, muslim och alla andra föräldrar, har samma ansvar: att lära sina barn att be och att vandra uppriktigt inför Herren!” (Conference Report, april 1965, s 60–65.)

**HOWARD W. HUNTER (1907–1995),
KYRKANS FJORTONDE PRESIDENT**

”Låt mig bara ta några minuter till att berätta om en liten händelse som gjorde ett starkt intryck på mig när jag var ung . . .

Det var en sommardag tidigt på morgonen. Jag stod vid fönstret. Gardinerna skilde mig från två små varelser ute på gräsmattan. En var en stor fågel och den andra var en liten fågel, som tydligen just hade kommit ur nästet. Jag såg den större fågeln hoppa ut på gräsmattan, sedan dunkade han med fötterna och nickade med huvudet. Han drog fram en stor fet mask ur gräsmattan och kom hoppande tillbaka. Den lilla fågeln öppnade hela

näbben, men den stora fågeln svalde masken.

Sedan såg jag den stora fågeln flyga upp i ett träd. Han hackade i barken en liten stund och kom tillbaka med en stor skalbagge i näbben. Den lilla fågeln öppnade åter näbben på vid gavel, men den stora fågeln svalde skalbaggen. Det hördes en gäll protest.

Den stora fågeln flög bort och jag kunde inte se den mer, men jag tittade på den lilla fågeln. Efter en liten stund hoppade den lilla fågeln ut på gräsmattan, dunkade med fötterna, nickade med huvudet och drog fram en stor mask ur gräsmattan.

Må Gud välsigna de goda människor som undervisar våra barn och våra ungdomar” (”En lärare”, *Nordstjärnan*, juli 1972, s 63).

**GORDON B. HINCKLEY (1910–),
KYRKANS FEMTONDE PRESIDENT**

”Till alla som innehar ledande positioner, till den stora skaran lärare och missionärer, till familjeöverhuvuden, vill jag komma med en bön: I allt ni gör, ge näring åt Anden — näring åt själen . . .

Jag är övertygad om att världen hungrar efter andlig föda. I forna tider profeterade Amos: ’Se, dagar skall komma, säger Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet, inte en hunger efter bröd, inte en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord.

De skall driva omkring från hav till hav och springa hit och dit från norr till öster för att söka efter HERRENS ord, men de skall inte finna det.

På den dagen skall vackra unga kvinnor och unga män tyna bort av törst.’ (Amos 8:11–13.)

Det råder hunger i landet, och en äkta törst — en stor hunger efter Herrens ord och en otillfredsställd törst efter det som hör Anden till. Vi har ansvaret och möjligheten att ge näring åt själen” (Conference Report, oktober 1967, s 89–90). □

Visste du detta?

"VAD DU ÄN GÖR, GÖR DET VÄL"

År 1898 var David O McKay (1873–1970), som sedan blev kyrkans nionde president, en missionär i Skottland med svår hemlängtan. Han hade bara varit i Stirling ett

par veckor och kände sig missmodig. Han och hans kamrat vandrade en morgon runt Stirling slott. På väg tillbaka in i staden såg de en halvfärdig byggnad. "Ovanför ytterdörren", förklarade president McKay senare, "fanns en valvbåge av sten. Det var ovanligt för en bostad, och vad som var ännu mer ovanligt var att jag från trottoaren kunde se att det fanns en inskrift uthuggen i stenen.

Jag sade till min kamrat: 'Vad ovanligt! Jag skall se vad det står.' När jag kommit tillräckligt nära

kom detta budskap till mig, inte bara genom det som stod på stenen, utan också som om det kom från Honom i vars tjänst vi var:

"Vad du än gör, gör det väl" (Conference Report, oktober 1956, s 91).

Budskapet som den unge äldsten fick den morgonen var att han helt och fullt skulle gå in för att vara missionär för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det var också ett budskap som president McKay levde efter och undervisade om under hela sitt livslånga tjänande.

DET HÄNDE I SEPTEMBER

Här följer några få viktiga händelser ur kyrkans historia som hände under september månad.

21–22 september 1823: Ängeln Moroni visade sig för Joseph Smith. Han talade om för honom att det fanns en forntida uppteckning från vilken Joseph senare skulle översätta Mormons bok.

22 september 1827: Joseph Smith fick guldplåtarna av ängeln Moroni på kullen Cumorah i närheten av Josephs hem i Palmyra i staten New York.

9 september 1850: Förenta Staternas kongress upprättade territoriet Utah. Den 20 september utnämndes Brigham Young till territoriets guvernör.

2 september 1898: President Wilford Woodruff dog vid 91 års ålder i San Francisco i Kalifornien. Den 13 september samma år blev Lorenzo Snow kyrkans femte president.

FÖRSLAG TILL LEDARE

Ibland kan människor som kallats till en ledarskapsposition känna sig osäker på sin egen förmåga. Kanske jämför de sig själva med andra — även med dem som de har kallats att tjäna — och tycker att de inte håller måttet.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum påminner oss om att vi inte behöver jämföra oss själva med någon annan. Herren ber oss helt enkelt att göra det vi kan. "Det enda du behöver bekymra dig om", säger äldste Wirthlin, "är att försöka bli så bra du själv kan bli. Och hur gör du det? Du håller blicken på de mål som betyder mest i livet och går mot dem, ett steg i taget" ("Ett steg i taget", *Liahona*, januari 2002, s 29). □

Så kan du använda *Liahona* september 2002

FÖRSLAG TILL SAMTALSÄMNER

■ "Tålmod, en himmelsk dygd", sidan 2: President Thomas S Monson berättar om de heliga i Tyska Demokratiska Republiken som uthärdade tålmodigt. Har Herren gett dig löften, kanske i din patriarkaliska välsignelse, som ännu inte har gått i uppfyllelse? Hur kan du utveckla samma tålmod och tro som de heliga i Tyskland hade?

■ "'Han älskade dem in i det sista'", sidan 10: Äldste Jeffrey R Holland förklarar att något som aldrig kommer att svika oss är Kristi rena kärlek. Hur kan du använda dig av denna aldrig sinande källa av andlig föda och stöd?

■ "Min vän och medtjänare: Luan Felix da Silvas exempel", sidan 14: Är vi ofta så upptagna med våra egna problem att vi inte tar tillfälle att nå ut till dem som behöver vår hjälp? Hur kan du bli mer lik Luan Felix da Silva och koncentrera dig mer på andras behov?

■ "Att öppna himmelens fönster", sidan LS2: President James E Fausts farfar gav det bästa som farmen producerade i tionde. Hur kan vi handla i samma anda idag, trots att vårt tionde består av pengar?

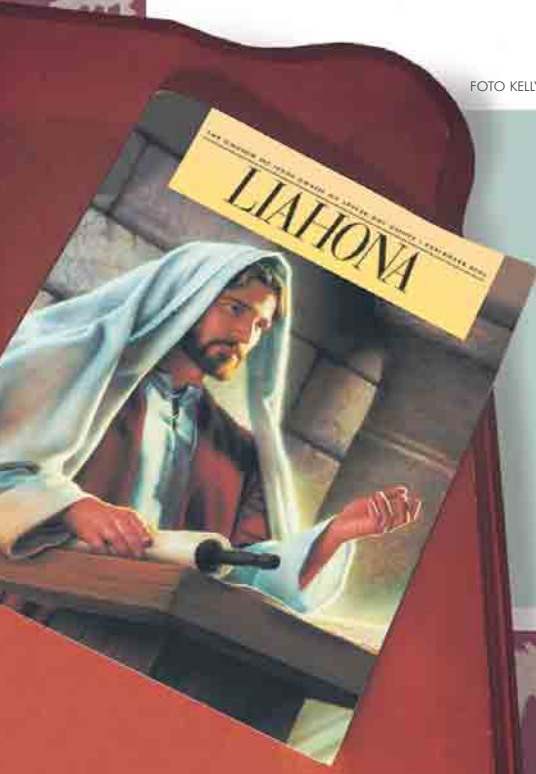
FOTO KELLY LARSEN

ÄMNER I DETTA NUMMER

LS = Lilla Stjärnan	
Aktivering	32
Berättelser ur Nya testamentet	LS12, LS14
Besökslärare	25
Bön	9, 16, 26
Enighet	LS10
Exempel	14, LS4
Familiens hemafton	48
Gamla testamentet	9
Hemundervisning	8, 32
Jesus Kristus	2, 10, 32, LS2, LS12, LS14
Kyrkans historia	47
Kärlek	10
Ledarskap	26, 47, 48
Lydnad	LS10
Missionsarbete	26, 32, LS4, LS6, LS8
Motgångar	2, 10, 22
Normer	16
Offer	LS12
Omvändelse	26, 32, LS8, LS10
Primär	LS4
Profeter	16, 44
Prästadömsvälsignelser	22
Sanning	16
Skriftstudier	9, 26
Tacksamhet	16
Tempel och tempeltjänst	14, LS4
Tionde	LS2
Tjänande	2, 14, 32
Tro	32, LS10
Tålmod	2
Under	LS14
Understödja	10
Undervisning	25, 38, 44, 48
Utbildning	16, 25
Visdomsordet	16
Ödmjukhet	16

BERÄTTA OM ERA HEMAFTNAR

Vi vill gärna att ni berättar om den bästa familjens hemafton som ni har haft. Berätta vad ni gjorde och varför den blev så bra. Skicka era idéer eller berättelser till Family Home Evening Experiences, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller med e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org. Var vänliga uppge fullständigt namn, adress, telefonnummer och församling och stav (eller gren och distrikt).

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ SEPTEMBER 2002

Öppna himmels fönster

*Tiondets princip
handlar om offer och
är nyckeln som vi
öppnar himmels
fönster med.*

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

När jag var liten lärde jag mig en värdefull läxa om tro och offer då jag arbetade på min farfars gård under den fruktansvärda depressionen på

1930-talet. Fastighetsskatten hade inte betalats och farfar, liksom så många andra, hade inga pengar. Det var torka i landet och kor och hästar dog av brist på foder.

En dag när vi bärgade det lilla hö som fanns kvar på fältet, sade farfar att vi skulle ta vagnen till det hörn av fältet där det bästa höet fanns och fylla vagnen så mycket vi kunde och ta den till tiondegården som tiondebetalning.

Jag undrade hur farfar hade råd att använda höet till att betala tionde med, då några av korna vi var beroende av för vår försörjning kanske skulle svälta. Jag till och med ifrågasatte om Herren väntade sig ett så stort offer. När allt kom omkring förundrades jag över hans stora tro på att Herren på något sätt skulle hjälpa oss. Det trosarv han förde vidare till sina efterkommande var långt värdefullare än pengar, därför att han i sina

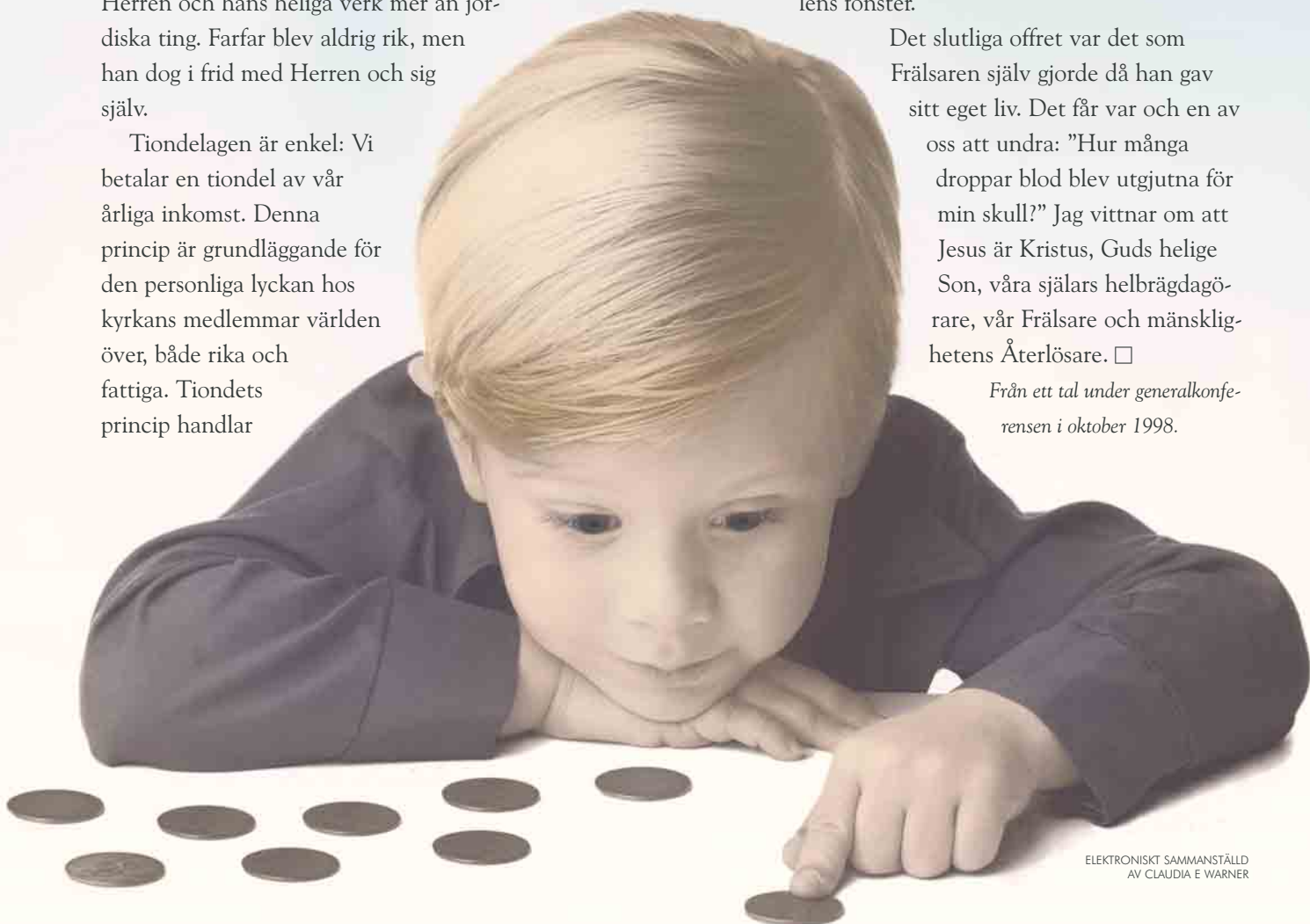
barns och barnbarns sinnen inpräntade att han älskade Herren och hans heliga verk mer än jordiska ting. Farfar blev aldrig rik, men han dog i frid med Herren och sig själv.

Tiondelagen är enkel: Vi betalar en tiondel av vår årliga inkomst. Denna princip är grundläggande för den personliga lyckan hos kyrkans medlemmar världen över, både rika och fattiga. Tiondets princip handlar

om offer och är nyckeln med vilken vi öppnar himmels fönster.

Det slutliga offret var det som Frälsaren själv gjorde då han gav sitt eget liv. Det får var och en av oss att undra: "Hur många droppar blod blev utgjutna för min skull?" Jag vittnar om att Jesus är Kristus, Guds helige Son, våra själs helbräddagörare, vår Frälsare och mänsklighetens Återlösare. □

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 1998.

”Marken är redan vit till skörd”

Vicki F Matsumori

”Den som har mina bud och håller fast vid dem, han är den som älskar mig” (Joh 14:21).

Nu är det skördetid i en del av världen. Färska grönsaker, saftiga frukter och hälsosamma sädeskorn är mogna och redo att skördas. Bönder arbetar hårt för att samla in allt i tid så att de inte ska förlora en del av skörden.

Herren har sagt att ”marken är redan vit till skörd” (L&F 4:4). Hans skörd består av ödmjuka människor som är redo att ta emot Jesu Kristi evangelium. Missionärer arbetar hårt för att finna och undervisa så många som möjligt av dessa människor.

President Gordon B Hinckley har bett oss att hjälpa till. Han sade: ”Jag önskar att jag i varje mans, kvinnas, pojkes och flickas hjärta kunde plantera . . . en brinnande önskan att dela med sig av evangeliet till andra. Om ni gör detta lever ni bättre liv, ni försöker att vara bättre exempel eftersom ni vet att de som ni undervisar inte skulle tro på det ni säger om ni inte själva lever goda liv” (Regionalkonferens, Anchorage, Alaska, 18 juni 1995).

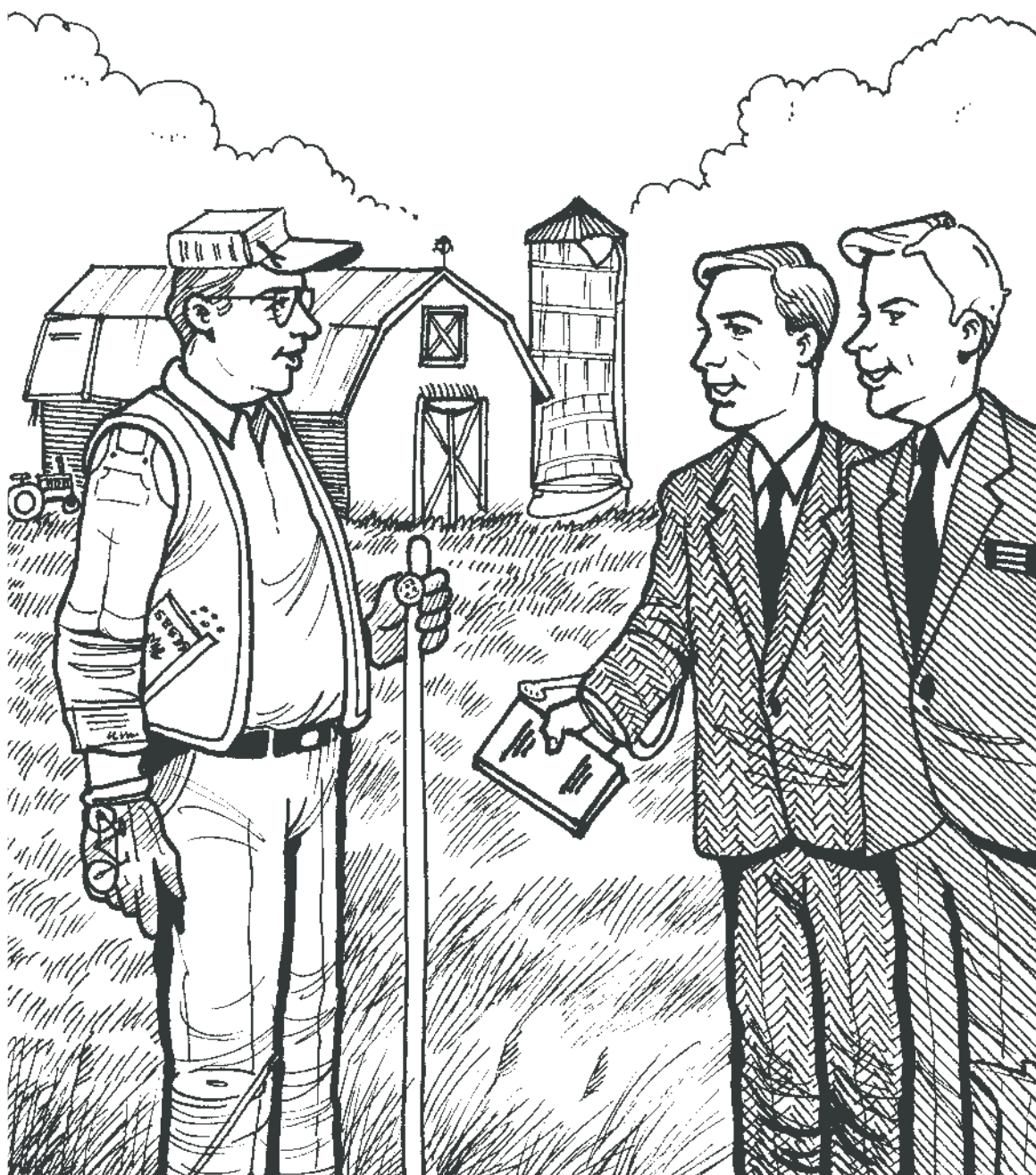
När ni försöker leva ett bättre liv följer ni profetens råd. Ni visar också er kärlek för er himmelske Fader och Jesus Kristus. Ni förbereder er för att gå till templet och att verka som missionär. Ni är föredömliga, vilket betyder att ni är underbara exempel.

Det är skördetid. Precis som bonden eller heltidsmissionären kan ni se frukten av ert arbete. Vad skördar ni? Andra har sett ert goda exempel och vill komma till kyrkan. Och vår himmelske Fader är glad eftersom ni har visat er kärlek till honom genom att lyda hans bud. Om ni fortsätter att lyda buden kommer ni att få fortsätta skörda.

Förslag till samlingsstunden

1. Förklara vikten av att helga sabbatsdagen genom att låta barnen göra ett rollspel av hur israeliterna samlade manna (se 2 Mos 16:11–31). Läs sedan L&F 59:9–15 och skriv upp vad som är bra att göra på sabbatsdagen. Tala om det som står på listan och lägg till andra förslag, som att läsa skrifterna och skriva till missionärer. Be barnen lyssna efter utlovade välsignelser medan du läser L&F 59:16–19. Sjung en sång eller en psalm som handlar om sabbatsdagen. Gå igenom allt igen genom att låta barnen sitta i en cirkel och rytmiskt slå händerna på knäna två gånger, klappa händerna två gånger och sedan knäppa med fingrarna två gånger. När de knäpper med fingrarna så låt ett barn säga något som är bra att göra på sabbatsdagen. Gå runt i cirkeln och låt barnen komma på fler bra saker vi kan göra på sabbatsdagen.

2. Läs femte trosartikeln och förklara att biskopar kallas av Gud. Läs sedan Titus 1:7–9 och be barnen nämna en biskops egenskaper. Förklara att vi ärar prästadömsledare genom att använda deras rätta titel. Skriv upp de ämbeten som nämns i sjätte trosartikeln på tavlan: apostlar, profeter, herdar, lärare och evangelister. Skriv följande titlar på olika papper: äldste, president, biskop, broder och patriark. Blanda dem och sätt upp dem på tavlan. Läs sjätte trosartikeln. När du nämner ett ämbete, stanna upp och be ett barn välja ut titeln som hör till det ämbetet. Apostlar kallas för ”äldste”. Profeten kallas för ”president” eftersom han är kyrkans president. En herde kallas idag för ”biskop”. Man är ”lärare” om man bär det prästadömsämbetet. Profeten Joseph Smith förklarade att evangelister är våra patriarker. Skriv ett brev till er biskop eller grenspresident och tacka honom för hans arbete. Be barnen skriva under med sina namn eller rita en bild av sig själva. □

Instruktioner

Kan du hitta cykeln, hinken, knappen, overallen, slangen, dagboken, nålen och tråden, fröpåsen, spargisen, krattan, skrifterna, vattenkannan, tempelrekommendationen, och arbetsstövlarna som finns i bilden? När du hittar dem målar du de saker som bonden använder i samma färg. Använd en annan färg till att måla de saker du kan ha nytta av i dina förberedelser för en heltidsmission.

Vad missionärer gör

En berättelse **du** kan återge

Sandys missionärsplansch

Craig E Moore
En sann berättelse

1.

Jag är medlem i kyrkan på grund av en femårig medlemsmissionär.

När jag var liten sökte min mor efter en kyrka som kunde svara på alla hennes frågor. Vi gick till en ny kyrka varje vecka, men min mor var inte nöjd med någon av dem. Till slut gav hon upp

Min bästa vän på den tiden var Sandy Guthrie. Vi lekte tillsammans nästan varje dag. En lördagskväll frågade hon mig om jag ville följa med henne till kyrkan nästa dag. Jag frågade vilken kyrka hon tillhörde, eftersom jag trodde att jag hade gått till alla. Hon berättade att den hette Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga.

Det var en kyrka jag inte hade gått till tidigare, så jag bestämde mig för att följa med. Men när jag frågade mamma sa hon att hon tyvärr hade planerat att göra annat den söndagen.

Sandy frågade mig igen nästa vecka, och jag frågade mamma igen. Hon kom med en annan ursäkt, och jag fick inte gå.

Eftersom Sandy var en bra missionär gav hon inte upp. Hon föreslog att jag skulle stiga upp på söndagsmorgonen och göra mig i ordning innan jag frågade min mor om jag fick gå. Jag tyckte det var en jättebra idé. Om inte mamma behövde hjälpa mig att göra mig i ordning, så kanske hon skulle vara mer villig att låta mig gå.

På söndagsmorgonen tog jag på mig mina bästa kläder och väckte mamma. Den här gången vägrade hon totalt. Hon sade inte varför och ville inte diskutera

saken. Hon sade helt enkelt nej. Så jag gjorde vad de flesta femåringar skulle göra. Jag grät.

Jag antar att det var mina tårar och min vilja och beslutsamhet som påverkade min mor, eftersom hon tillät mig gå på ett villkor, att hon fick följa med.

Den morgonen gick mamma och jag till kyrkan med Sandy och hennes familj. Mamma kände Anden mycket starkt och visste genast att vi hade hittat den sanna kyrkan. Den kvällen gav missionärerna henne den första lektionen och hon beslöt sig för att bli döpt.

Det har gått över 20 år sedan dess. När jag berättar om detta för mina egna barn, ritar jag en plansch som visar alla som har blivit medlemmar i kyrkan på grund av att Sandy frågade om jag ville följa med. Det finns över 100 personer på planschen. Många, liksom jag, tog inte bara emot evangeliet, utan verkade också som hel-tidsmissionärer och hjälpte andra att lära känna sanningen. Planschen visar att ett barns villighet att dela med sig av evangeliet kan välsigna många personer.

Jag vet inte hur många andra som Sandy bjöd in till kyrkan, eller hur stor hennes plansch kommer att bli. Men jag är så tacksam för hennes inbjudan, mer än jag kan uttrycka. Jag vet också att jag inte kan återgälda det. Men jag kan följa hennes exempel och dela med mig av evangeliet närhelst och varhelst det är möjligt — om jag skulle träffa en annan familj som söker efter sanningen. □

1. Sandy Guthrie

2. Craig Moore

3. Craig Moore, Marilyn Moore

Äldste Athos M Amorim

i de sjuttios kvorum

Från en intervju av Jan Pinborough

Låt mig berätta hur jag fick mitt ovanliga förnamn. Mina föräldrar ville att deras barn skulle känna att de hörde ihop, så de gav oss samma namn som tre av huvudpersonerna i en mycket känd bok, *De tre musketörerna*. Det är en bok om några vänners äventyr vars motto var: "En för alla, alla för en." Min äldre bror heter Aramis, min yngre bror d'Artagnan och jag heter Athos. Vi är alla mycket olika, men vi har alltid varit mycket goda vänner.

När jag var omkring tio år gammal var min äldre bror svårt sjuk. Blodet hade svårt att cirkulera i hans händer och han hade mycket ont i dem. Min familj bodde då

i en liten stad som låg på gränsen mellan Brasilien och Argentina. Det fanns inget bra sjukhus i byn, så min mor och min bror reste till den stora staden Rio de Janeiro i Brasilien för att besöka läkare. Eftersom min far behövde arbeta under dagen tog en annan familj hand om min lillebror. Jag gick dit för att besöka honom varje dag. Och jag bad för min storebror varje dag.

Läkarna sade till min mor att de behövde amputera (ta bort) min brors händer. Mamma vägrade. "Nej, jag vet att Herren kommer att ta hand om min son", sade hon. En kväll efter det att min mor och bror hade kommit hem igen, fick min bror mycket ont. Vi delade rum och jag kommer ihåg att han grät på grund av att hans händer värkte så. Medan han grät knäböjde mamma vid hans säng och bad. Nästa morgon såg jag hur han sov fridfullt. Mamma sov också, hon stod fortfarande på knä vid hans säng. Vi var inte medlemmar i Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga, men mamma hade stor tro. Min brors händer blev bättre till slut. Han förlorade några av fingertopparna, men behövde inte amputera händerna.

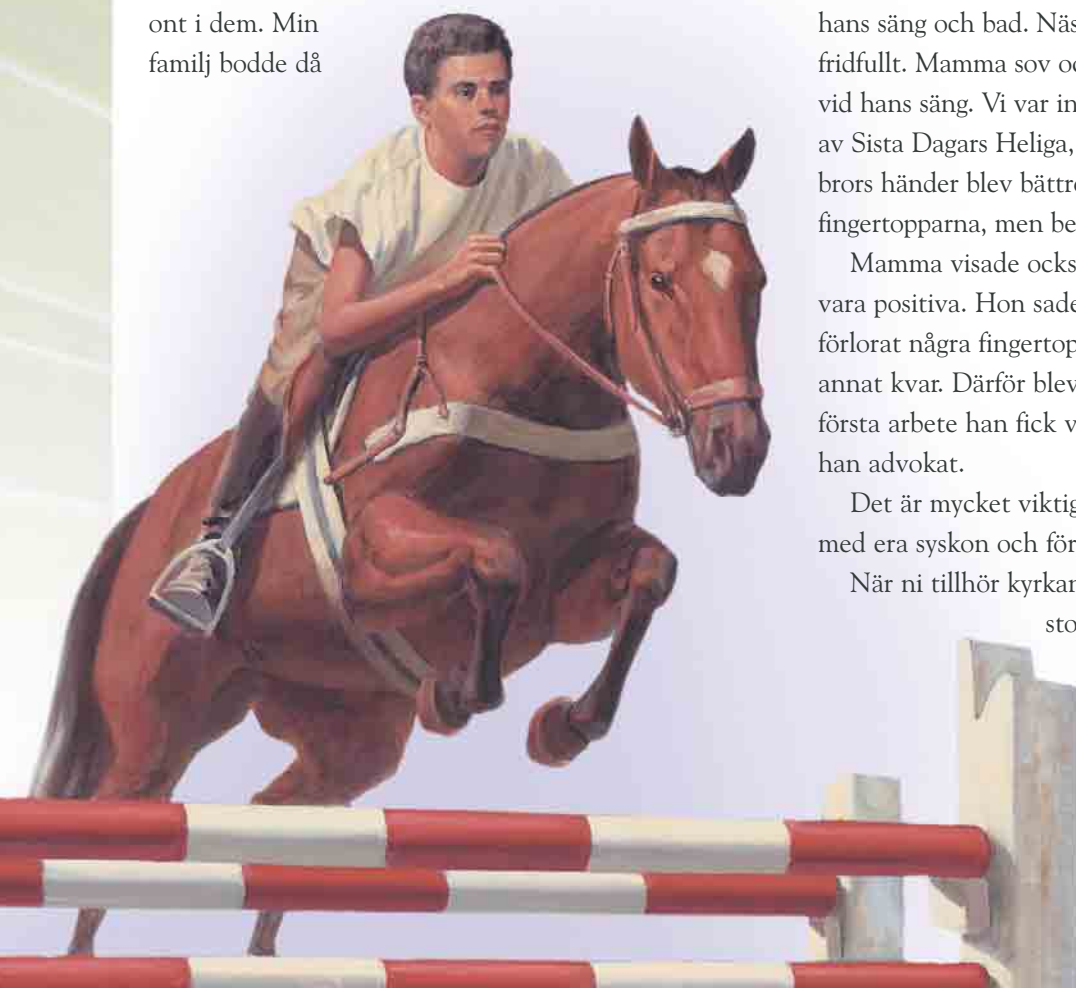
Mamma visade också stort mod. Hon lärde oss att vara positiva. Hon sade till min bror att trots att han förlorat några fingertoppar hade han fortfarande allt annat kvar. Därför blev min bror inte modfälld. Det första arbete han fick var som maskinskrivare. Idag är han advokat.

Det är mycket viktigt att ni känner att ni hör ihop med era syskon och föräldrar.

När ni tillhör kyrkan är ni dessutom medlemmar i en stor familj. Och vi måste vara

eniga. Kom ihåg de tre musketörernas motto: "En för alla, alla för en."

Det är också viktigt att ni lyder era föräldrar. Någonting

hände mig som lärde mig vikten av att lyda. Jag älskar hästar och jag älskar att träna dem i hopp. När jag var en ung man fick jag tillfället att delta i de panamerikanska spelen, ett slags OS för länderna i Nord-, Mellan- och Sydamerika. Jag tränade hårt under två år för att jag skulle vara redo för tävlingarna. Men en dag strax innan spelen skulle gå av stapeln var jag olydig mot min tränare. Jag hade just avslutat mitt träningspass och han sade åt mig att det var dags att sluta. Men jag beslöt mig för att göra ett par hopp till. När jag gjorde det föll jag och hästen och jag blev svårt skadad. Trots att jag hade arbetat så hårt kunde jag inte tävla. Vi måste alla lära oss att lyda våra tränare — våra föräldrar, våra ledare och våra lärare. De hjälper oss att undvika faror och problem.

Arbetet med hästarna har också lärt mig att vara tålmodig och att aldrig ge upp. Utvecklingen kommer steg för steg. En gång hade jag ett föl som hette Planchet. Någon sade: "Den där hästen är svag. Han kommer aldrig att bli bra." Men en annan sade att om jag visade tålmod och tränade upp mitt föls muskler, så skulle han en dag bli en mycket bra häst. Jag utfodrade Planchet, tog hand om honom och älskade honom. Under ett helt år arbetade jag med honom för att bygga upp hans muskler. Jag tränade och tränade honom. Och det här svaga fölet vann det brasilianska mästerskapet i en tredagarstävling.

Du kanske tycker att du är svag. Men ge aldrig upp. En dag kan du vara stark. Men du måste tålmodigt göra de små sakerna. Be till Herren. Studera skrifterna en stund varje dag. Älska och lyd dina föräldrar. Älska och tjäna din familj och dina vänner.

En av de viktigaste dagarna i mitt liv var dagen jag döpte mig. Jag var 40 år gammal. Missionärerna hade

knackat på hemma hos min familj i Brasilien. Alltid när jag läser i Mormons bok om Mosiahs söner, som var sådana mäktiga missionärer, tänker jag på äldste Hansen och äldste Furness. De var välvårdade, så det var inte svårt för oss att låta dem stiga in i vårt hem. De var välutbildade och hövliga. De hade underbara leenden och förde med sig en god anda. Jag älskar dessa missionärer som hjälpte mig att lära känna Herren. Efter mitt dop lade de sina händer på mitt huvud för att konfirmera mig. Jag grät mycket eftersom jag aldrig hade känt en sådan underbar känsla förut. Och jag har känt samma underbara känsla allt sedan dess.

En av de viktigaste tidpunkterna i mitt liv var när jag och min fru var tempeltjänare i templet i São Paulo i Brasilien. Vi kände Herrens närvaro i hans hus. Jag kände hur mycket Herren älskade sina barn varje gång jag såg en familj beseglas till varandra. □

Ovan: Med sin familj i Brasilien.

Vänster: Vid tre års ålder (vänster)

tillsammans med sin bror Aramis, fyra

år gammal. Höger: Med sin hustru Maria när de var nygifta.

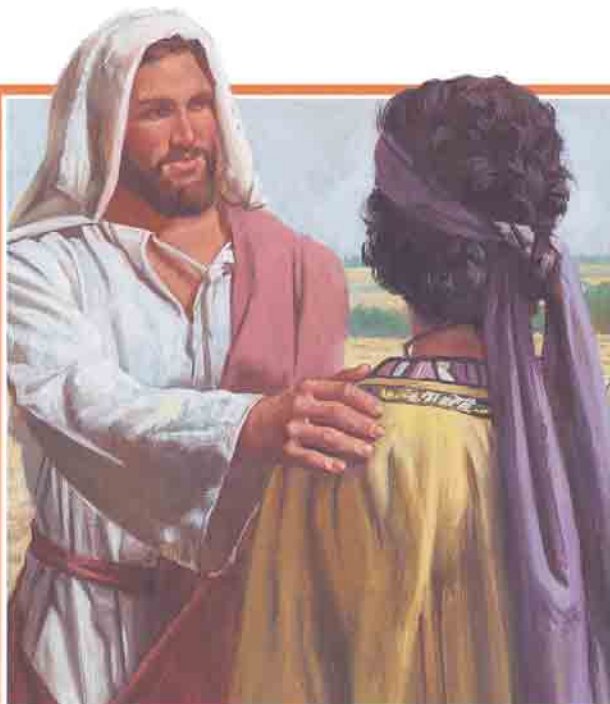
DEN RIKE UNGE MANNEN

ILLUSTRATIONER ROBERT T BARRETT

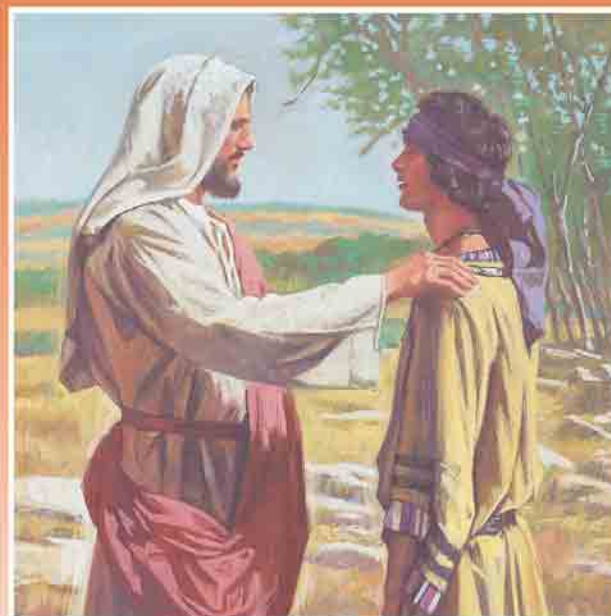
En dag kom en mycket rik ung man fram till Jesus och frågade honom vad han behövde göra för att komma till himlen.

Markus 10:17

Frälsaren talade om för honom att han skulle lyda Guds bud, älska och hedra sin far och mor och inte döda någon eller ljuga eller stjäla. Den rike unge mannen sade att han alltid hade lytt dessa bud.

Markus 10:18–20

Jesus älskade den unge mannen. Han ville hjälpa honom. Jesus sade att den unge mannen behövde göra en sak till. Han måste sälja allt och ge pengarna till de fattiga och sedan följa Jesus. Om den unge mannen gjorde detta skulle han komma till himlen.

Markus 10:21

Den rike unge mannen blev mycket ledsen. Han ville inte ge bort allt han hade. Han älskade sina pengar mer än han älskade Gud. Han gick sin väg.

Markus 10:22

Frälsaren berättade för sina lärjungar att det är svårt för en rik man att komma till himlen. De förstod inte vad han menade och frågade vem som kan bo hos Gud. Jesus sade att de som älskar Gud av hela sitt hjärta kan bo hos honom i himlen.

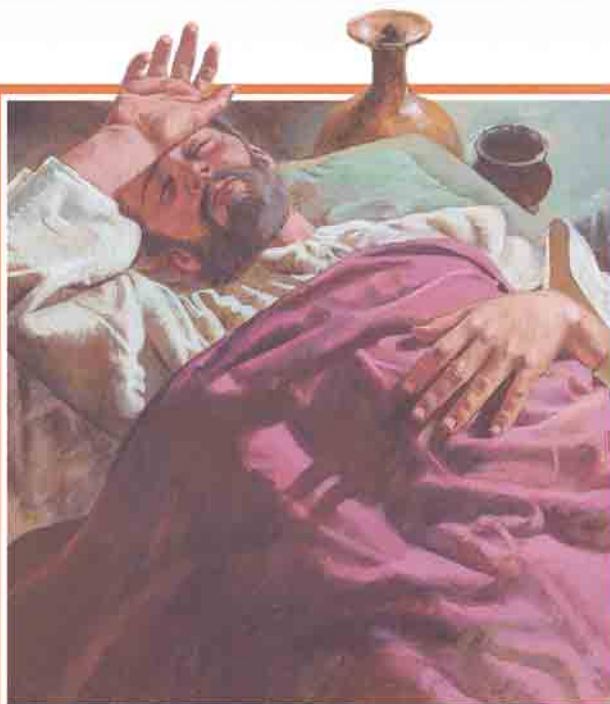
Markus 10:23, 26, 29–30

JESUS UPPVÄCKER LASARUS FRÅN DE DÖDA

En man som hette Lasarus bodde i Betania tillsammans med sina systrar, Maria och Marta. Jesus älskade Lasarus och hans systrar och de älskade Jesus väldigt mycket.

Johannes 11:1–2, 5

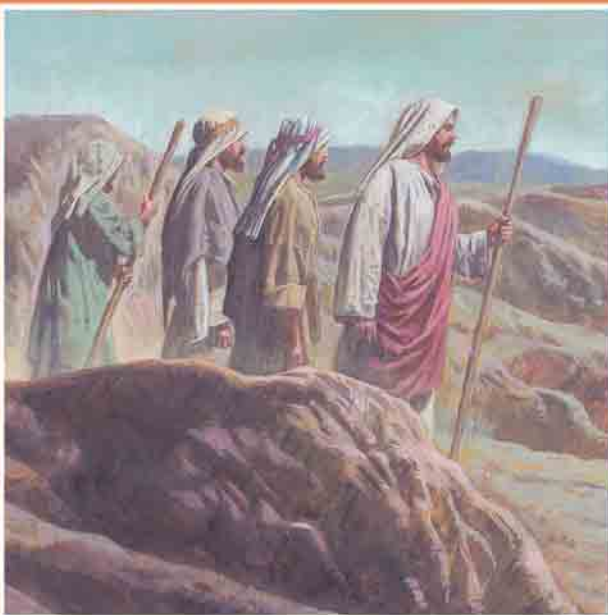
Lasarus blev mycket sjuk en gång då Frälsaren undervisade i en annan stad. Maria och Marta skickade en man för att berätta för Jesus att Lasarus var sjuk.

Johannes 11:3

Frälsaren bad sina lärjungar att följa med honom och hjälpa Lasarus. Lärjungarna var rädda att gå dit eftersom Betania låg nära Jerusalem. Några av dem som bodde i Jerusalem ville döda Jesus. Lärjungarna ville inte att han skulle gå i närheten av Jerusalem igen.

Johannes 11:6–8

Jesus berättade för sina lärjungar att Lasarus var död och att han skulle göra så att han levde igen. Hans underverk skulle hjälpa lärjungarna förstå att han var Frälsaren. Jesus gick till Betania.

Johannes 11:11–17

Lasarus hade varit död i fyra dagar. När Jesus kom sade Marta att Lasarus inte skulle ha dött om han hade varit där. Jesus sade till Marta att Lasarus skulle få leva igen. Han frågade Marta om hon trodde honom. Marta svarade ja. Hon visste att Jesus var Frälsaren.

Johannes 11:17–27

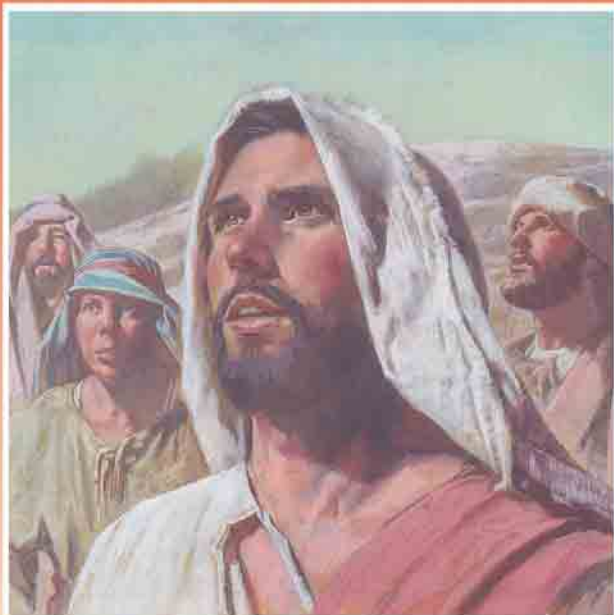
Sedan lämnade Marta Jesus för att hämta sin syster Maria. Maria gick också ut för att möta Jesus. Många människor följde efter henne. Hon knäböjde gråtande vid Frälsarens fötter. De som följt med henne grät också. Jesus grät. Människorna visste att han älskade Lasarus mycket.

Johannes 11:28–36

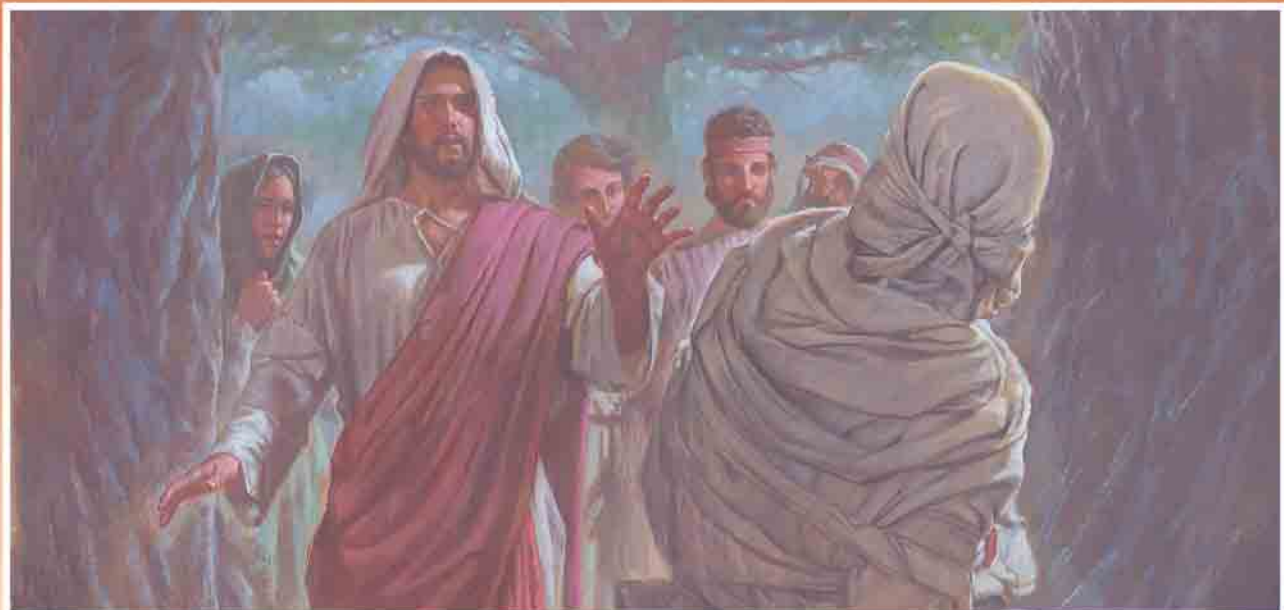
Jesus gick till grottan där Lasarus blivit begravd. Det var en sten för öppningen och Jesus bad människorna att flytta på stenen.

Johannes 11:38–39

Jesus tittade upp mot himlen och tackade vår himmelske Fader för att denne hörde hans böner. Jesus bad vår himmelske Fader att hjälpa människorna tro på att han var Frälsaren.

Johannes 11:41–42

Sedan befälde Jesus med hög röst Lasarus att komma ut ur grottan. Lasarus kom ut. Han levde igen. Människorna såg undret och många förstod att Jesus var Frälsaren.

Johannes 11:43–45

Jerikos fall, av Frank Adams

"Då upphävde folket ett härsken och man blåste i hornen . . . Då störtade murarna samman och folket drog in i staden . . . och intog den" (Josua 6:20).

"Ledaren eller läraren misslyckas i det arbete som anförtratts honom eller henne om de endast riktar medlemmens kärlek mot sin egen personlighet. Det är ledarens ansvar, och lärarens ansvar, att lära medlemmen att älska — inte ledaren eller läraren, utan evangeliets sanningar. Kristus håller alltid och överallt sig själv tillbaka för att göra Faderns vilja. På samma sätt bör också våra ledare och lärare hålla sig tillbaka, vad den egna personligheten beträffar, för att framhäva den sannig som han vill att de undervisar om."
 Se president David O McKay, "Sista dagars heliga profeter talar om hur vi kan undervisa om evangeliet", sidan 44.